

1964

Štev. 11.

November

Leto XIII.

MISLI

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

ZELO ZANIMIVA NOVA KNJIGA

SKOZI LUČI IN SENČE

Spisal RUDA JURČEC v Argentini

V septembrski številki MISLI smo navedli kratek izveček iz te knjige: KO ŠE NISEM IMEL TRI LETA. Zdaj je knjiga dospela v več izvodih in si jo lahko nabavite pri MISLIH. Na kratko je o knjigi rečeno:

KNJIGA, POLNA PODOB O NAŠI NARODNI IN POLITIČNI RASTI — RAST SLOVENSTVA IZ KORENIN NOVIM, JASNIM OBZORJEM PRAVE SVOBODE NAPROTI.

Ocena Alojzija Geržiniča pravi med drugim: S knjigo Jurččevih spominov je naša memoarska literatura dobila izvirno globoko zasnovano delo. Odpirajo se nam pogledi v polpreteklost, kakor nam jih še nihče ni odprl. Jurčec je z vsem svojim bistvom v slovenstvu, prav zato tudi išče, kje slovenstvo je . . . in preko njega v konstelaciji svetovnih razmer in idej.

Naročajte pri MISLIH. Cena broširani £ 1-0-0, vezani 30 šilingov.

NADALJE PRIPOROČAMO:

LJUDJE POD BIČEM, spisal Karel Mauser, najnovejša njegova knjiga. — £ 1-10-0.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0 (2 šil. poština).

A.M. SLOMŠEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI "MISLIH"

DHAULAGIRI. — Doživljaji Slovenca v himalajskih gorah. Spisala Bertonec in Arko. Vezanimivo! — £ 1-10-0.

POVESTICE — Iz zbirke spisov pisatelja Stanka Majcena. Izdala Slov. Kulturna Akcija. — Vezana knjiga — £1-0-0.

NOVELE IN ČRTICE — Iz zbirke pisatelja Pavla Perka. Izdala Mohorjeva v Celju. Vezana knjiga £1-0-0.

DNEVI SMRTNIKOVI. — Zbirka najboljših črtic v emigraciji. Izdala SKA. Vezana knjiga £1-0-0.

ČLOVEK V STISKI. — Spisal dr. Anton Trstenjak, znani psiholog. — 10 šil.

DANTE: PEKEL. Izdala Slov. Kulturna Akcija / prevodu dr. Tineta Debeljaka. £ 1-0-0.

NOVA PESEM, 14 prelepih črtic Vinka Beličiča. £ 1-0-0

KAR PO DOMAČE — Zelo zanimiva in šaljivo poučna knjiga. Izdala Baragova založba v Argentini — £1-0-0.

HEPICA — vesela povest o gorenjski papigi. Izdala Sl. Kult. Akcija — Cena £1-0-0.

UPORNIK MATJAŽ. Povest Karla Mauserja. — 10 šilingov.

SLOVEN IZ PETOVIJE, zgodovinska povest Stanke Cajnkarnja iz časov sv. Metoda. — 10 šil.

BARAGO NA OLTAR! — £ 0-10-0.

Ves pomen Baragov in vse delo za njegovo oltarno čast je popisano v tej knjigi.

S I V I D N E V I — spisal Marko Kremžar, izdala Slov. Kulturna Akcija v Argentini. Odlično delo, ne odložiš, dokler ne prebereš do zadnje strani. Cena £ 1-0-0, poština 1 šil.

TONČE S SLOMA — Povest iz Slomškove mladosti. Spisal p. Bernard Ambrožič. — 10 šil.

ZEMLJA, povest, spisal Karl Mauser — 10 šil.

OGRAD, povest, spisal Janez Jalen — 10 šil.

LETO XIII.

NOVEMBER, 1964

ŠTEV. 11.

“VPRAŠANJE JE IZREDNO TEŽKO”, PRAVI PAPEŽ

Pavel VI. je izrekel na dan prve obletnice svojega papeževanja naslednje silno važne besede:

PROBLEM, O KATEREM VSI GOVORIJO, je tako zvana kontrola rojstev. Gre za rast števila ljudi na svetu na eni strani, na drugi strani pa za moralo ali nraštveno življenje v družinah. Vprašanje je izredno težko: dotika se samih virov človeškega življenja in pa najbolj intimnih čustev ter interesov moškega in ženske. Vprašanje je tudi izredno zamotano in delikatno.

Cerkev priznava, da je mogoče na to vprašanje gledati z raznih vdikov, to se pravi, da so pri vprašanju prizadeti mnogi, med njimi v prvi vrsti zakonci. Gre za njihovo svobodo, njihovo vest, ljubezen, dolžnost. Toda Cerkev mora poudariti tudi svoj vidik — vidik božje zapovedi, ki ga ona razlaga, uči, pospešuje in brani.

Cerkev bo morala razglasiti to zapoved božjo v luči znatvenih dognanj, socialnih in psiholoških izsledkov, saj so v teh zadnjih letih o tem obširno razpravljali in raziskovali. Treba bo pozorno pregledati ta bodisi teoretični bodisi praktični razvoj vprašanja. To Cerkev prav sedaj izvršuje. Proučuje to vprašanje kolikor mogoče na široko in globoko.

Vprašanje se proučuje, ponavljamo, in upamo, da bomo kmalu s pomočjo mnogih in znamenitih učenjakov to proučevanje zaključili. Kmalu bomo javili izsledke na način, ki se bo zdel najbolj primeren obravnavanemu predmetu in namenu, ki ga želimo doseči.

Medtem pa odkrito izjavljamo, da doslej nimamo zadostnih razlogov, da bi smatrali za preživete in s tem ne več obvezne smernice, ki jih je v tej zadevi dal papež Pij XII. Te smernice se torej morajo smatrati še vedno za veljavne — vsaj dokler se ne bomo čutili v vesti dolžne, da jih spremenimo.

V tej tako težki zadevi se nam zdi prav, da katoličani sledijo eni sami postavi, kakor jo Cerkev v svojo oblastjo predlaga. Zaradi tega se nam zdi umestno priporočati, naj se za sedaj nihče ne drzne dajati izjav, ki bi se ne ujemale s sedaj veljavnimi navodili.

VESOLJNI CERKVENI ZBOR bo svoje tretje zasedanje zaključil dober teden po izidu te številke MISLI. Zdaj je gotovo, da s tem drugi Vatikanski zbor še ni končan. Papež si je pridržal pravico, da skliče četrto zasedanje, kadar se bo njemu zdelo prav. Morda prihodnje leto, morda pozneje. Ker je bila pri tretjem zasedanju v razpravi najbolj vidna točka pod naslovom: CERKEV V MODERNEM SVETU, so poročevalci potom tiska in radia vedeli veliko povedati o medsebojnem nasprotovanju škofov in kardinalov. Nekateri so baje kar pohujšljivo govorili. Ob takih poročilih ne smemo pozabiti, da svetovne poročevalske agencije iščejo predvsem — senzacijo. Šele če je senzacija, je poročilo zanimivo. Če senzacije ni, jo je treba ustvariti. In to znajo.

Teh imen lanska
matica še ni imela . . .

Naj po božjem
usmiljenju počivaju
v miru!

CANDIR JOŽEČ, 39 let, družinski oče, umrl v Aararatu, VIC., 25. junija 1964.

BUTINAR FRANKA, 33 let, poročena, kot žrtev prometne nezgode umrla 26. junija 1964 v Melbourne, VIC. Pokopana 1. julija.

DREMEKJ FRANC, 60 let, družinski oče, umrl v Cardiffu, NSW, 9. maja 1964.

FASUN STANKO, 28 let, samec, umrl v Portlandu, VIC. in tam pokopan.

GRŽELJ IVANA, 57 let, družinska mati, umrla v Wollongongu NSW 27. nov. 1963. Pokopana tam 29. nov.

HARTNER JAKOB, 56 let, družinski oče, umrl v Melbourne 4. febr. 1964. Pokopan v Footscray 5. febr.

JEVNIKAR MARICA, 33 let, družinska mati, umrla v Adelaidi 7. aprila 1964. Pokopana v Springbanku 11. aprila.

KLOPČIČ MARIANA, družinska mati, umrla v Marewetheru, NSW, kot žrtev prometne nezgode.

KNAFELJC JERNEJ, 68 let, vdovec, umrl 28. aprila 1964. Pokopan v Springvale, VIC.

LAZAR A. ŠTEFAN, dojenček umrl v Melbourne, pokopan v Keiloru.

LIPOVIČ ANA, 75 let, vdova, umrla v Melbourne 15. sept. 1964. Pokopana v Keiloru.

MARN ZVONIMIR, novorojenček, umrl v St. Albansu, VIC., 8. julija 1964.

PIVKO p. RUDOLF, umrl v Sydneyu 26. nov. 1963, pokopan na pokopališču Waverley.

STEGELJ VIKTOR, 53 let, poročen, umrl 12. sept. 1964 v Geelongu. Pokopan v West Geelongu.

TOMAŽIČ EDI, 37 let, družinski oče, umrl kot žrtev prometne nezgode v Myrtlefordu, VIC., 11. sept. 1964. Pokopan v Keiloru.

VALENTINČIČ MARIJAN, 84 let, družinski oče, umrl v Adelaidi 10. avgusta 1964.

Družinske vezi, ki vežejo starše z otroki, otroke s starši in otroke med seboj v življenju na zemlji, se s smrtjo ne smejo pretrgati. Pokojni družinski člani so se sicer ločili od nas po telesu, po duhu pa so ostali združeni z nami v skrivnostnem občestvu svetnikov, ki obsega vernike na zemlji, svetnike v nebesih in duše v vicah. Temu občestvu je glava Kristus.

Krščanska družina živi iz vere v posmrtno življenje. Veruje v to, kar lepo izraža Cerkev v slavo-spevu črnih maš: Tvojim vernikom, Gospod, se življenje s smrtjo le spremeni, ne pa uniči, in ko jim razpade dom bivanja na zemlji, se jim pripravi večno prebivališče v nebesih.

Naši rajni nam ostanejo zato v trajnem, živem in ljubečem spominu, ki nam ga ohranjajo njihove ljube podobe, in najde svoj, iz vere navdihnjeni izraz, v naši ljubeči skrbi za njihove grobove in v naši trajni prošnji za večni pokoj njihovih duš.

V tem oziru imamo kristjani na razpolago nešteta sredstva duhovne pomoči: Spomin v naših dnevnih molitvah, sveta maša, sveto obhajilo, dobra dela, kot so dela krščanskega zatajevanja, potrpljenje in vdanost v težavah, prav posebno pa dela krščanskega usmiljenja, med katerimi zavzema prav posebno mesto krščanska miloščina ali dajanje, kot pravimo: vbogajme.

Vse to naj ostane v krščanskih slovenskih družinah vedno živo. Naj nam premnoge skrbi in težave življenja naših pokojnih nikoli ne izbrišejo iz spomina. Ljubezen do njih nas mora priganjati, da ob zunanji skrbi za njihove zemeljske ostanke ne pozabimo njihovih duš, ampak storimo vse, kar moremo, da čimprej dosežejo večni mir v nebeški domovini.

Dr. Alojzij Košmerlj: ŠMARNICE

VRHOVEC FRANC, 51 let, družinski oče, umrl 20. okt. 1964 v Melbourne, pokopan v Footscray.

ZELEN EDVARD, 31 let, družinski oče, umrl v Melbourne 4. jan. 1964. Pokopan v Keiloru.

SLOVENSKI ŠKOFJE PIŠEJO IZSELJENCEM

Dragi rojaki!

NA MISIJSKO NEDELJO SE SPOMINJAMO vseh tistih številnih narodov in plemen po širnem svetu, ki jim še ni zasvetila luč prave vere in ki še niso sprejeli osrečujoče Kristusove blagovesti. Mi se pa spominjamo tudi vseh tistih, ki so nam po veri in krvi blizu, a so zapustili svojo domovino ter iščejo dela med drugimi narodi ali pa si pri njih spopolnjujejo svoje znanje.

Žalostne skušnje prejšnjih desetletij so vzrok, dragi rojaki, da nas včasih resnično skrbi, ali boste toliko stanovitni, da na tujem ohranite največji dar božji: katoliško vero, v kateri ste bili poučeni in vzgojeni, pa tudi ohranite drugo neizmerno dobroto: zvestobo svoji materini besedi, z njo pa zvestobo vsemu bogastvu, ki ste ga z materino govorico sprejeli.

Sveta vera, ki ste jo sprejeli, je vesoljna, je za vse kraje in vse čase, za vse narode in vse dežele ter vse celine. Sv. Pavel pravi: "En Bog, ena vera, en krst". Velika milost božja je bila za vas, da vas je že mati, ko ste ji majhni sedeli na kolenih, učila spoznavati enega Boga v treh osebah, ki nas je ustvaril in odrešil ter nas posvečuje. Učila vas je o Jezusu, ki nas je s svojo smrtjo na križu odrešil, učila tudi o Materi božji, ki jo moramo prisrčno častiti in se ji priporočati. Učila vas je tudi o angelu varuhu, ki vas tudi med tujimi ljudmi zvesto varuje. Mati vas je prva učila z Bogom se v molitvi pogovarjati.

O vsem tem ste bili pozneje pri verouku in pridigah podrobneje poučeni. Brž ko ste prišli k pameti, ste svojega Očeta v nebesih tudi vzljubili, verjeli ste, da tudi on nas neizmerno ljubi. Prepričani ste bili in ste še danes, da živa vera v Boga in življenje po njegovi volji, posvečevanje Gospodovih dni s sveto mašo in prejemanjem zakramentov, človeka naredi v srcu zares srečnega in zadovoljnega, čeprav mu življenje s križi in preizkušnjami ne prizanaša.

Tej veri in temu življenju po njej se tudi na tujem ne smete izneveriti. Nikakor se ne sme zgoditi, da bi postali kakor ovce, ki so se med tujimi ljudmi zgubile in razkropile.

Zato starejši novodošlim radi pomagajte, da najdejo tudi na tujem takoj cerkev, kamor bodo hodili k nedeljski maši, in duhovnika, ki jim bo znal v domačem jeziku oznanjati Kristusov nauk in njegove zapovedi in pri katerem bodo mogli v domačem jeziku prejemati sv. zakramente. Potrebno je, da se med seboj obiskujete v krščanski

ljubezni ter v stiski radi drug drugemu pomagata. Tako boste vsi lažje ostali stanovitni v veri, ki ste jo sprejeli. Tako bodite tudi na tujem ena družina, ki jo veže ista prava vera, ki jo po milosti božji slišite oznanjati v domačem jeziku.

Prav tako vas prisrčno prosimo, da ne pozabite svoje materine govorice. V tem jeziku ste se učili spoznavati Boga in svet, spoznavati na svetu najprej bogastvo in lepote naše domovine in šele potem to, kar ima veliki svet. Kakor ne morete pozabiti svojega domačega kraja in domačih ljudi, tako ohranite tudi zvesto ljubezen do svojega rodnega jezika in s tem ljubezen do domače kulture. Domači jezik in domača kultura pomeni za vas dragoceno dediščino, ki ste jo podedovali od svojih očetov in ki jo morate ohraniti ter izročiti svojim otrokom. Zakaj kdor se narodno zgubi, je v veliki nevarnosti, da se zgubi tudi versko. Kdor pozabi svojo zemeljsko domovino, je v nevarnosti, da zamemari tudi svojo večno domovino, kamor nas kliče Bog.

Dragi rojaki! Čeprav ste daleč, smo si v duhu kot bratje v isti veri vendar vedno blizu. V svojih molitvah ne pozabite tudi svoje domovine in prosite Očeta v nebesih, da bi vsi, ki smo doma, ostali v veri stanovitni. Prav tako bomo pa tudi mi vas vse vklepali v svoje molitve, da bi tudi vi na tujem ohranili sveto vero in ne nehali po njej živeti. Če bomo zvesti, se bomo srečni videli v skupni nebeški domovini, kamor je šel naš Gospod Kristus pred nami, da nam pripravi bivališča.

Pozdrav in blagoslov vam pošiljajo

Vaši slovenski škofje:

† Jožef Pogačnik
ljubljski nadškof

† Maksimilijan Držičnik
mariborski škof

† Janez Jenko
apos. administrator slov. Primorja

PRVIČ SE JE ZGODILO, da so trije slovenski škofje naslovili pismo na vse slovenske izseljence za tako imenovano "Izseljensko nedeljo". Iskrena jim hvala!

PRVO NEDELJO V DECEMBRU, 6. v mesecu, praznujmo Izseljensko nedeljo v smislu kot naroča pismo slovenskih škofov. — Ur.

SLAVNA STRAN NAŠE ZGODOVINE

“ D R U Ž I N A ”

Letos praznuje škofija Duluth (prav na zahodni konici Gornjega jezera v Minnesoti, ZDA) 75-letnico svojega obstoja. Njihov škof msgr. Francis Schenk je ob tej priložnosti poslal svojim duhovnikom osmutek za govore, da se spomnijo jubileja. Najprej opozarja na Francoze, ki so v 17. in 18. stoletju prvi misijonarili po ondotnih krajih. Potem pa za 19. stoletje omenja kar po vrsti: Friderika Baraga, ki je 1837 krščeval in maševal v Fond du Lac, zdaj na skrajnem zahodu mesta Duluth; leta 1839 je krstil skupino Očipve Indijancev Franc Pirc (Pierz), ki je potem večji del svojega dela opravil na ozemlju sedanje škofije St. Cloud; njemu je pomagal Lavrencij Lavtižar, ki je 1858 na naporni poti omagal in zmrznil in ima grob v Duluthu; "1860 je tri leta po ustanovitvi mesta prišel v Duluth Janez Čebul, duhovnik iz škofije Marquette, in sezidal prvo cerkev, posvečeno Jezusovemu srcu, iz katere je zrastle današnja katedrala"; "ime očeta Jožefa Buha bo ostalo za zmeraj v spoštljivem spominu v škofiji; bil je neutrujen delavec v misijonu, prišel je iz domovine na poziv Fr. Pirca". Po vseh teh državah, ob obalah jezer med ZDA in Kanado je bilo tudi zelo veliko naših izseljencev, ki so šli tja za misijonarji, ko so se te pokrajine industrializirale. Zato se je našemu nadškofu dr. Jožefu Pogačniku zdelo umestno, da duluthskemu škofu Francisu Schenku ob tej priložnosti čestita in se spomni naših misijonarjev in izseljencev. Pisal mu je torej takole pismo:

"Prevzvišeni! Po duhovnikih, naših rojakih, ki delujejo v vaši škofiji, smo zvedeli, da praznujete letos 75-letnico, kar je bila ustanovljena vaša škofija z nekaterimi drugimi vred okoli vas. Kakor je razvidno iz osnutka za govor ob tej priložnosti, imajo naši rojaki velik delež v misijonarjenju okoli tamošnjih jezer, tudi v pripravah, ki so slednjič vodile do ustanovitve cele vrste škofij. Po teh krajih živi mnogo naših starih izseljencev, ki so tam že dva, tri rodove in več. Zato boste razumeli, da je vaš jubilej nekoliko tudi naš in se ga zato tudi tukaj veselimo in Vam, Prevzvišeni, k lepemu jubileju iz srca čestitamo.

Pred več ko sto leti je odšel od nas tja misijonar naš rojak Friderik Baraga. Že pri nas doma je njegova gorečnost in ljubezen do duš privabila ljudi daleč naokoli, da so se trumoma zbirali okoli

njegove spovednice in prižnice. Poročila o njegovih misijonskih potih med Indijanci po širnih pokrajinah na obalah velikih jezer so pri nas budila občudovanje in vnela vernike in duhovnike, da so mu pomagali z darovi v denarju in blagu in da se je oglasilo več duhovnikov, ki so mu šli pomagat v misijone. Tako se je začelo tisto plodno delo, ki je tam pri vas skozi desetletja 19. stoletja ustanovljalo zmeraj nove postojanke, zidalo cerkve in so nastajale nove škofije, med njimi tudi Sault Ste. Marie ali kasneje Marquette, kjer je postal prvi škof Fr. Baraga do smrti 1868, za njim pa še dva njegova rojaka, Mrak in Vertin. Njegova misijonska pot je držala tudi daleč na zahod prav v vašo škofijo (1837), kakor omenjate v svoji okrožnici. Ze skoraj 50 let star se je odločil za misijonsko delo Franc Pirc (Pierz) in misijonaril tam med Očipve Indijanci, zdaj večinoma na ozemlju škofije St. Cloud; poleg krščanskega nauka jih je učil tudi sadjereje in si pridobil zasluge, da je svetna oblast imenovala po njem mestece Pierz, da se ime ne pozabi. Ta je potegnil za seboj Lavrencija Lavtižarja sebi v pomoč, pa je že drugo leto na poti omagal in zmrznil; vaše mesto ima grob te misijonske žrtve, ki prav gotovo ni v sramoto misijonski vne- mi in samo nanj prav tako ponosni mi kakor vi. Prav tako je bil iz naše škofije John Čebul, ki je sezidal prvo cerkev v Duluthu, iz katere je zrastle vaša današnja katedrala. Vaši kraji in ljudje so nam znani iz pisem našega rojaka Jožefa Buha, ki je veliko delal pri vas in bil v novi škofiji tudi generalni vikar in examiner cleri. S Pircem vred je za svoje delo zaslužil čast, da se tudi po njem imenuje mestece Buh. Proti koncu stoletja je hodil tja misijonarit — ne toliko med Indijance kolikor med domače izseljence benediktinski opat v St. Vincent Abbey, Franc Ločnikar; ta je kasneje pošiljal tja mlajše benediktinske patre, ki jih je privabil od doma, med njimi p. Simona Zupana in p. Wenceslava Šolarja; za njimi je prišlo še več rojakov, ki so postali svetni duhovniki po vaših krajih in nekateri še zdaj delajo pri vas, kakor msgr. John Schiffrer, mrgr. John Jershe itd. In vrsta še ni dokončana, ker so po naših izseljencih prišli tja tudi mladi duhovniki, ki delajo v vaši škofiji, upam, ne v škodo vernikov in sramoto domovini.

Ali po vsej dolgi vrsti duhovnikov, ki so povezani z nami in z vami, nismo upravičeni, da so z

vami veselimo vašega jubileja? Saj so za duhovniki šli tudi premnogi naši izseljenci v teku sto let in poselili obsežne pokrajine, ko se je ta mlada zemlja industrializirala in dobivala čisto novo lice. Indijanci so se morali umakniti in bogastvo zemlje je dajalo zaslužka novim priseljencem. Tam okoli imajo naši rojaki mnogo znancev in so bili prva desetletja ozko povezani z njimi, danes je mnogim že zamrla domača beseda, spomin na stari kraj je pa še ostal skozi rodove. Vsem tem vernikom vaše škofije želimo od doma blagoslova in trdnosti v veri, da bi ob 75-letnem jubileju pomislili na stare domove, od koder so odnesli tako trdno vero v Boga, našega skupnega Očeta, ki jim je v prvem rodu pomagal prebroditi vse težave v novem svetu. Želimo, da bi se ta vera ob 75-letnem jubileju poživila v najsodobnejši obliki in jim tudi danes pomagala prav živeti.

Ko pregledujemo to veliko misijonsko delo, ki ga je po vaših pokrajinah sprožila gorečnost Friderika Barage, ko mislimo na njegove velikanske napore na dolgih potih in v strašnem mrazu, na dolgo vrsto vnetih sodelavcev, ki jih je priklical za seboj in so tako uspešno pokristjanili rodove Indijancev okoli vaših velikih jezer, da so iz tega rale številne misijonske pokrajine in škofije — si ne moremo kaj, da ne bi obudili srčne želje, da ta goreči duhovnik in misijonar doseže čast oltarja. Januarja 1968 poteče sto let, kar je umrl tista leta najbolj znan in spoštovan človek ob Gornjem jezeru, do konca izčrpan v delu za Kristusa in Cerkvi. Ali bi ne bilo za vse nove škofije ob Huronskem, Michiganskem in Gornjem jezeru častno in v verskem pogledu močno spodbudno, če bi ob tej stoletnici tudi te pokrajine dobile svojega velikega svetnika — misijonarja? Mi ga poznamo po svetniški gorečnosti doma, v vsej polnosti in junaštvu se je pa razvil tam pri vas. Skupaj bi morali de-

lati za isti namen. Prepričan sem, da bi vse to poživilo versko življenje in zavest med ondotnimi verniki, zlasti seveda med številnimi in zdaj že amerikaniziranimi izseljenci. Res je za tako delo poklicana zlasti škofija Marquette, kjer je bil Baraga prvi škof in je bilo nekako središče njegovega dela, vendar bi morala sodelovati vsa področja njegove delavnosti in obrniti sebi v prid počastitev tega velikega misijonarja in svetniškega duhovnika. Ali bi ne bilo velikansko veselje za vse te pokrajine, ko bi poveljani škof znova spregovoril vernikom, Indijancem, novim naseljencem, ne najnazadnje našim rojakom in jih znova vnel v ljubezni do Kristusa, kakor je znal v svojem življenju? Zgodi se, zgodi!

Taka, vidite, so naša čustva ob vašem jubileju. Prav zares se veselimo z vami, ker so nam naši rojaki s svojim delom in poročili vaše pokrajine in ljudi v njih tako približali, da so nam skoraj domače. Zato nam ne zamerite naših besed in želja in sprejmite, Prezvišeni, izraze resničnega spoštovanja in ljubezni v Kristusu, od mene osebno in premnogh vernikov, ki so povezani z vašimi verniki po vezeh sorodstva in rodu.

† Jožef, nadškof

Te čestitke morajo biti tudi nam spodbuda, da se bolj zanimamo za delo naših rojakov v preteklem stoletju v daljnih pokrajinah. Morali bi se bolj zavzeti, da Baragovo junaško in nadčloveško naporno delo in ljubezen do duš dobi priznanje v vesoljni Cerkvi v spodbudo nam vsem; nam, ki smo ga dali, in njim, ki se jim je žrtvoval. Goreče bi mu morali priporočati zlasti vse zadeve, kjer je vera v krizi, da ta goreči misijonar izprosi ohranitev vere. Vsekakor pa bi morali večkrat obnoviti sebi in mladini ta slaven list naše zgodovine, ne le doma za pečjo, marveč tudi širom po svetu.

GOSPOD NADŠKOF — VSA ČAST VAM!

Prav ginljivo je, da je ljubljanski nadškof kljub temu, da je še zelo nov v svoji službi, in kljub tisočerm skrbem druge, poleg tega pa še zaposlenosti na vesoljnem zboru, našel čas za gornje pismo. Kdo bi mu ne bil hvaležen? Tako smo dobili kar najvišjo pobudo za praznovanje BARAGOVE STOLETNICE v letu 1968, na kar no MISLI že lansko leto opozorile.

Pripomniti bi bilo ob tej priložnosti še to:

Letos poteka sto let, odkar je odšel iz Slovenije v Ameriko mladi duhovnik Jakob Trobec, poznejši škof v St. Cloudu, Minn. Vsaj nekaj časa je bil tudi on Baragov sodelavec med Indijanci. Res pa ni deloval na ozemlju, ki danes spada pod škofijo Duluth, zato njegovega imena ne najdemo v pismu nadškofa Pogačnika. Je pa tudi ta mož eden tistih, ki so prispevali k "Slavni strani naše zgodovine." — Ur.

Bazil tipka

★ MESEC POSVEČEN SPOMINU NAŠIH POKOJNIH . . . Na prvo nedeljo novembra smo se v velikem številu zbrali na naših grobovih keilorskega pokopališča. Sledila je pobožnost v počastitev rajnih: vseh, ki smo jih v teku let pokopali tukaj, pa tudi vseh naših dragih doma, nakaterih grobove nam branijo razdalje. — Vsem, ki so okrasili grobove s cvetjem in svečami, iskrena zahvala. Zahvala tudi darovalcem za vzdrževanje grobov.

★ S pokopališča smo tudi letos nadaljevali pot v Sunbury, kjer smo se udeležili veličastne procesije v čast Evharističnemu Kralju. Vreme je bilo — kakor doslej še vsako leto — izredno lepo. Naša skupina narodnih noš je bila slikovita in nas je lepo predstavila. Res škoda, da ni bilo vseh.

Iskrena zahvala vsem udeležencem, zlasti narodnim nošam. V kolikor je bilo žrtve, naj jo Bog bogato plača!

★ Na dan vernih duš smo imeli pri Mariji Pomagaj tudi večerno mašo, ki je bila zelo lepo obiskana. Kapelica je bila kar premajhna. Rojaki vedno raje prihajajo na avstralske Brezje in se počasi navajajo na Kew. Ko bo enkrat stala na igrišču naša cerkva, bo še lepše. Do danes (2. novembra) smo zanjo nabrali £4,220-1-11, dar 25 ameriških dolarjev (Rev. J. Slapšak iz Clevelanda) pa še čaka zamenjave. Tako se vsota polagoma pa gotovo dviga. Vesel bom, kadar bom bralcem lahko sporočil, da smo zasadili lopato.

★ V oktobru smo imeli zopet pogreb. V noči od 19. na 20. oktobra je v Royal Hospitalu preminul šentalbanski rojak Franc VRHOVEC. Pokojnik je bil rojen dne 29. julija 1913 v Stični na Dolenjskem. Že pred vojno je odšel na sezonsko delo v Nemčijo, kjer je delal v rudniku, v Nemčiji se je tudi poročil. Po končani vojni se ni vrnil v domovino, ampak je s svojo družino zaprosil za Avstralijo in došel 14. januarja 1950 na ladji "Gen. Langfeet" v melbournsko pristanišče. V St. Albansu so si postavili svoj domek. Žal je za-

čel Franc kmalu bolehati, bil dolga leta pod zdravniškim očesom, zadnje mesece pa v bolnišnici.

V petek dne 23. oktobra smo imeli ob pol desetih mašo zadušnico v cerkvi Srca Jezusovega v St. Albansu, nato smo položili izmučeno France-tovo truplo k večnemu počitku na pokopališču v Footscrayu.

Iskreno sožalje žalujoči vdovi in otrokoma ter vsem sorodnikom v domovini!

★ Zadnjič sem obljubil, da bom v tej številki objavil imena darovalcev k nabirki za pomoč Tomažičevi družini, ki smo jo začeli na pokopališču takoj po pogrebu. Darove — £95-10-0 — sem že izročil vdovi pokojnega Edija. Darovali so sledeči: Otroci naše Slomškove šole (na očetovski proslavi) £34-5-0; po deset funtov: druž. Jože Tomažič, Slov. Karitas Melbourne; po pet funtov: druž. Franc Uršič, druž. Albert Kuret, Franc Petelin, druž. Franc Žužek; štiri funte druž. Franc Flajnik, Adel.; tri funte druž. Čeh-Prajdič; po dve funti: Ivan Petelin, Ivan Kovačič, Adel., Druž. Ivan Horvat, druž. John Kampuš; po eno funto: druž. Emil Logondar, druž. Leopold Požar, druž. Gracijan Pirc, Adel., druž. Karlo Godina, druž. Ivan Urbas, druž. Georg Marinovič; deset šilinov: druž. Anton Knap. — Vsem darovalcem iskren Bog plačaj!

Imena sem objavil tudi v "Slov. Vestniku".

★ Krščevala so sledeče družine: Dne 4. oktobra je bila pri Mariji Pomagaj krščena Majda Marija, hčerka Franca Magdiča in Irene r. Zrim iz St. Albansa. — Dne 10. oktobra je bil prav tam krščen Martin Daniel, sinko Marjana Oppelta in Marije r. Rudež iz Ashburtona, pred nekaj leti predsednik in tajnica tukajšnjega Slovenskega kluba. Moram pa pripisati, da je bila dvainpolletna Helenca nad svojim novorojenim bratcem strašno razočarana. Ko so ji povedali, da so dobili Martina, je bila prepričana, da je njen bratec velik in čokat Martin Krpan, ki ga je občudovala v slikanici o našem legendarnem junaku. Na, pa so prine-

sli domov neobglenega fantka, še manjšega kot je sama! Vseeno sta se sprijaznila in Helenca je premostila svoje prvo veliko razočaranje v življenju . . . — Isti dan je bil v Kew tudi krst Lilijane Ane, hčerke Antona Štemberger in Angele r. Grah iz St. Albansa. — Dne 11. oktobra sta bila dva krsta. Prvi je bil v Geelongu, kjer je krstna voda občila Verico, prvorojenko Ladislava Seljak in Veronike r. Čeh. V St. Albansu pa so prinesli h krstu Jožeka, prvorojenca Jožefa Plevnika in Elizabete r. Čurič. — Pri Mariji Pomagaj v Kew je bil krst tudi 17. oktobra, ko je zajokala Jenny Margaret, hčerka Miroslava Bole in Frančiške r. Orel, East Keilor, dne 24. oktobra pa Marija Ana, prvorojenka Franca Jarni in Marte r. Birli, Fitzroy. — Dne 31. oktobra smo imeli dvojni krst v cerkvi Srca Jezusovega v Newportu, kjer smo krstili dve punčki: Ana Marija je hčerka Franca Jaksetič in Albine r. Brne, Leanne Jožefina pa hčerka Maria Jaksetič in Marije r. Jaksetič. — Vsem družinam naše čestitke!

★ Omeniti moram tudi tri slovenske poroke: Dne 24. oktobra je pred oltarjem Marijine cerkve v East Brunswick Ivan Sosič obljubil zakonsko zvestobo svoji izvoljenki Idi Di Santo. Ženin je iz Opčin pri Trstu, nevesta pa je italijanskega rodu iz Campolattara. — Dve poroki pa smo imeli pri Mariji Pomagaj v Kew dne 31. oktobra: Danilo Oblak, znani pevec pri zboru "Triglav", je rekel "da" Divni Ivanov. Ženin je iz Rižane, nevesta iz Poljane, Dalmacija. — Martin Gjura pa je dobil za življenjsko družico Roswitho Klampfer. Ženin

je iz Dol. Bistrice, župnija Črensovci, nevesta je bila rojena v Leutschach na Koroškem. — Bog živi naše novoporočence!

★ K poroki v Baragovem domu (Drago Logonder in Marija Stariha), ki sem jo omenil v prejšnji številki, pa naj dodam še tole: Belokranjski fantje Marije niso kar tako pustili iz hiše. Ko je dan po poroki Markičev Lojz hotel novoporočenca z njunimi stvarmi odpeljati izza hostela na cesto, je moral obstati, kajti izhod je imel barikado. Skupina fantov, zvesta belokranjski tradiciji, je pričakala ženina in nevesto z domačo polko, steklenico vina in zgovornim voditeljem vse zadeve, Plutovim Janezom. Sledilo je dolgo "prerekanje", koliko je vredna nevesta in "bala", končno pa je moral Drago seči v žep in si kupiti prost izhod. Trčili so in izpili, nato se je šele "šranga" odprla in med veselimi vriski sta se novoporočenca odpeljala od nas . . . Le našega slavnega fotografa Maksa s "škatlo" ni bilo nikjer, da bi "Misli" lahko prinesle k poročilu tudi sliko. Njega primite za lase, saj so mu že zrasle od tiste stave, ko se je za našo novo cerkev dal ostriči "na balinč-ka" . . .

★ Težko pričakujemo v Melbournu goste iz Sydneya, ki nam bodo priredili KONCERT dne 28. novembra zvečer. Še enkrat si oglejte oglas. Povpraševanja po vstopnicah (tiskani sporedi velja jo za vstopnico) je precej, zato pohitite.

(Konec str. 351)

MELBOURNE!

SYDNEYČANI GOSTUJEJO!

Vabilo na

KONCERT SLOVENSkih PESMI,

ki ga prirede pevci iz Sydneya. Slovenske umetne ter narodne pesmi poje moški zbor "Škrjanček", ženski duo ter mešan kvartet pod vodstvom g. Ludvika Klakočerja. Sydneyjska igralska družina nam bo po koncertu zaigrala kratko enodejanko v režiji g. Ivana Koželja, nato pa bomo razmaknili stole ter se celo po domače zavrteli ob melodijah sydneyjskih harmonikašev.

KONCERT bo v soboto dne 28. novembra 1964 ob osmih zvečer v St. Bridgid's Hall (poleg cerkve sv. Brigite), Nicholson Street, North Fitzroy.

Čisti dobiček kulturnega večera so sydneyjski gostje namenili za gradnjo slovenske cerkve v Melbourne. Vstopninski dar je £1-0-0, 15 šil. in 10 šil. (zadnji sedeži in stojšča), otroci so vstopnine prosti. Tiskani sporedi, ki bodo veljali za vstopnico, bodo v predprodaji pri slovenski maši, v Baragovem domu, v Slovenskem domu ter pri uredništvu "Vestnika".

Melbournski Slovenci, ne zamudite prilike prijetnega večera slovenske pesmi! Pre-skrbite si pravočasno vstopnice!

JURIJ KOZJAK

Spisal J. Jurčič pred 100 leti.

(Nadaljevanje)

DESETO POGLAVJE (zaključeno)

KMALU SE ZBERO OČETJE in začno cigana izpraševati in izpeljavati. Obetajo mu, da se mu bo veliko prizaneslo, ako pove po resnici in se spokori. Nasproti pa žugajo, da ga neutegoma dajo obesiti, ako ne pove vse po pravici. Cigan pa je zaničljivo pogledal okoli sebe; vse se mu je zdelo za smeh, ne za smrt.

"Ali si ti tisti človek, ki je roparsko odpeljal dečka, Kozjakovega sina?" vpraša opat. "Govori, ljudje te poznajo, ne boš utajil, ne."

"Prav dobro me poznate; jaz sem službo pre-skrbel dečku", reče cigan in gleda okrog po svojih sodnikih, menihih in hlapcih, ki so ga držali.

"Kje je menih Kozjak?" vpraša dalje cigan. "Ako ga hočete poklicati, bi mu nekaj povedal na uho in on bo zame prosil, da me ne obesite; vam pa nič ne zaupam, gospodje v dolgih haljah. Vi bi nemara radi, da bi jaz pod vislice stopil ali pa da bi se mi prelomil vrat. Ali Kozjak, ta je moj stari prijatelj, naj bo že tisti grbavi ali pa njegov brat, ki je med vami menih."

Marko Kozjak, že osivel, pride iz svoje izbice, ki je bila na zadnjem oglu proti severu. Ko zasliši, da je ravno tisti, ki mu je odpeljal sina, zapre to ubogemu starcu besedo, up navdihne očeta, upanje, da je še mogoče dobiti sina nazaj. "Povej mi, povej, da moj sin živi; izgovori, da mi ga pripeljaš nazaj, in nič se ti ne bo zgodilo, jaz prevzamem tvojo kazen, jaz ti dam pol premoženja, ves Kozjak, pa mi govori, kje je moj sin?" Vse to je hotel stari Marko naenkrat ozvedeti iz cigana.

Ali temu se zasvetijo male sive oči in staro maščevanje se mu zbudi. Nekaj časa gleda starega onemoglega očeta in pravi: "Ne poznaš me, Marko Kozjak! Jaz sem imel tudi nekdaš sina, mladega, lepo rastočega, ki sem ga ljubil. Ali ti si mi podrl veselje, ti si pobil mojega sina, da je umrl, in zato sem te kaznoval, kakor vidim, dovolj. Ali ne sam jaz, tudi drugi človek je bil, ki me je naglal do tega dela; ime tega človeka ti povem na uho, in ako ne boš prosil za moje življenje, tudi za njegovo ne boš; ako mene obesijo, tudi njemu

ne prizaneso. Poslušaj!" In cigan pristopi k staremu Marku ter mu pove na uho? "Tvoj brat Peter mi je sina prodal in izdal".

Komaj je Marko čul te besede, ga prešine kakor blisk in zgrne se v omedlevico na tla. Menihi so vsi obenem planili, da bi pomagali staremu možu.

"Kaj sem vam pravil, gospodje v belih haljah, da ne bom obešen. Ko se Kozjak zave, bo prosil zame in za mojo staro kožo."

Marka Kozjaka spravijo v posteljo in pokličejo očeta Benedikta, ki je bil na glasu, da ume zdravila napravljati, rano obvezati in celiti in rože kuhati, da so dobre za bolno telo. Pater Benedikt tudi res znese vso svojo umetnost, da bi bolnika spravil zopet k zavesti. Vse je bilo v kloštru pokoncu.

Opat pošlje tudi posla v grad Kozjak gospodu Petru poročat, naj nemudoma pride v kloster, ker mu je brat morda blizu smrti.

Peter se zavzame; ni še pričakoval bratove smrti. Prav za prav, kakor se nam zdi, mu ni bilo veliko za brata, katerega ni ljubil; vendar se je spodobilo, da ga je šel gledat še pred smrtjo in zato je bil precej pripravljen. Veli torej osedlati svojega konja in pogosti kloštrskega posla.

"Kaj pa se je zgodilo?" vpraša Peter kloštrskega hlapca medpotoma. "Ali je moj brat nagloma zbolel?"

"Povedali mi niso opat sami", odgovori hlapec, "pa slišal sem vendar tako drugod, da je neki cigan, katerega smo predsinočnjim ujeli, nekaj skrivaj povedal; precej tačas jim je prihajalo slabo in potem se niso več zavedeli. Kaj je cigan povedal, tega ne vedo."

Ko bi bil hlapec pazil na gospoda Petra Kozjaka, bi bil videl, kako je njegovo lice postajalo zdaj blede, zdaj zeleno; noge so se mu oklenile konja in roke so spustile nevede konjsko brzdo. Ko bi pa bil to tisti cigan? Ko bil bratu tisto hudodelstvo povedal? Ta misel je bledla in vrela plemenitašu po glavi.

"Kakšen je cigan?" vpraša čez dolgo, ko se nekoliko upokoji.

"Dolg, že precej star, pa močan ko vol; dva sta ga morala držati in še bi jih bil kmalu ustražoval, dasi naš Til ni kar bodi", odgovori hlapec.

"On je," pravi Peter in obide ga smrtni strah. Vest, že davno utišena, se na novo zbudi.

Plaho je gledal kloštrski hlapec gospoda Kozjaka, ki je bil čuden, da še nikoli tako. "Kaj vam pa je, gospod?" vpraša kake dvakrat, ko vidi Petra vsega prepadenega. Toda Peter ne spregovori besedice do kloštrskih vrat. Sam ni vedel, kdaj je prišel tja.

Opat mu pride na dvorišče naproti. Peter, ki je hotel vprašati, kako je bratu, vpraša, kako je ciganu. Opat je precej spoznal, da je grozno razmišljen; menil je pa, da ga je nenadna nesreča tako z uma spravila. Pelje ga torej k bratu. Ta je ležal še zmerom brez zavesti. Govoril je nerazumljive besede.

Ko je Peter videl, da menihi še ne vedo nje-gove pregrehe, kajti bili so vsi jako prijazni z njim, in ko so vsi zmajevali, da bi Marko še kdaj vstal, se mu srce nekoliko umiri.

Prosi opata, naj ga spusti k ciganu, češ da bo kaj bolj natanko zvedel o svojem bratrancu, kje je in kako bi ga dobil nazaj. Rad mu dovoli opat ter mu celo ponudi, da mu hoče dati spremljevalca. Ali Peter si da le ječo pokazati, potem pa izpusti hlapce, rekši, da se bo sam najbolje pogovoril s ciganom.

Peter stopi k ciganu v ječo.

"Aha, moj stari prijatelj me je prišel gledat", pravi cigan poredno, "nu, prav storiš. Ali že veš, da naju oba obesijo, tebe in mene? Spodobi se to po vsej pravici. Skupaj orala, skupaj pojedala. Oba vkup vozila, oba vkup zvrnila. Kaj praviš ti, moj grčavi prijatelj?"

Kako je Petru moralo biti, si lahko vsak sam misli. Vendar sila je bila.

"Kako se drzneš moje ime s svojim obenem imenovati?" se zgrozi Peter.

"Molči, molči, mačka stara, polomljena; saj vem, da nisi pozabil na tisti večer pred kakimi dvanajstimi leti. In ko bi bil, bi te jaz opomnil kmalu nanj. Da sem tvoje ime imenoval bratu, staremu menihi, to mi je velevala pamet. Spoznal me je hlapec, ki je bil prej na tvoji krtini in katere-mu bi bil imel ti črepinjo streti, pa bi vsega tega ne bilo; in kaj mi je ostalo drugega, da si rešim staro polt, za katero mi je še zmerom več ko za tvojo grčo, katero ti je Bog optal namesto tovara na ramo."

Ko bi bil Peter mogel to hudobo s pogledom na steno nabosti, bi jo bil; ali za zdaj je moral molčati in cigana zlepa zase pridobiti.

"Komu si še bleknil o tej reči razen bratu?" vpraša Peter.

"Nikomur", odgovori cigan. "Menil sem, da bom s tem pripravil za svojo reč in za svojo glavo, da mu obljubim sina nazaj prignati. V tem trenutju pa sem se tvoje lepote domislil, in glej, stara šleva je bil toliko neumen, da je omedlel."

"Svetujem ti, da mojega imena ne imenuješ več; brat bo morda umrl in tako te bom jaz spravil iz ječe."

"Kaj ko bi jaz namerjal tvoj del pri tem dejanju razodeti?"

"Nihče ti ne bo verjel, človeče. In potem ne upaj nič, to bo tvoja smrt; prizadeti si hočem, da ne boš živel dva dni potem, ako imenuješ mene očitno."

"Kaj ko bi dokazal, kar bom govoril? Ko bi pripravil bratovega sina zopet nazaj in priče dobil zoper tebe? Da jih dobom, ne skrbi tega. Bratranec tvoj je pa lep janičar; ni temu pet tednov, kar sem ga videl; morda te obišče in svoj rojstni kraj, to je, da, po janičarsko, zakaj ne pozna de-že, kjer ima tako ljubeega strica kakor si ti, moj ljubeznivi tovariš. Kaj bi ti potlej rekel?" Rekši, se cigan zakrohoče.

"Tega ne storiš", spregovori Peter, "tebi bi bilo škodljivo".

"Kaj je meni škodljivo, sodim le jaz; tebi pa le ena pomaga iz klešč in ta je, da me spraviš iz te luknje na beli dan ali v črno noč. Ako me ti ne, se bom oprostil sam, potlej pa ti glej, kod boš hodil in kam boš stopil. Vzemi nož in prereži mi vrvi na hrbtu, ki mi vežejo roke, prišel bom že sam pod sonce."

Petra vendar ni bilo volja tega storiti. Izgovarjal se je, da ga osvobodi kako drugače, bolj skrivaj; to bi bilo preočito.

"Ako nisem v štiri in dvajsetih urah prost s tvojo močjo, bom brez tvoje pozneje. Potlej pa bom razobesil tvoje možgane po plotu stiškega vrta", je vpil srditi cigan.

Peter je ostal čez noč v kloštru. Mar mu je bilo za brata! V svoji črni duši bi bil veliko rajši, da bi brat umrl in nesel skrivnost s seboj pod zemljo. Ali s ciganom? Prav za prav mu tudi za tega ni bilo nič. Koliko bi dal, da bi ga kdo spravil s sveta. Belil si je glavo, kako bi mu pomagal iz ječe in tako sebi iz neznanske zadrege. Vendar nobenega upanja ni imel; ni videl, kako bi se dalo brez tuje pomoči kaj storiti. Tuje pomoči pa se je bal, zakaj že prva in edina, namreč ciganska, mu je presedala ter mu napravila grozno veliko bridkih dni.

(Dalje pride)

K D O V E Z A N J ?

Smiljan Gorišek, rojen v Tržiču, je baje v Avstraliji, pa se domačim ne oglašja. Njegov oče, Jože Gorišek, sedaj v Tomaju, pošta Dutovlje, bi mu rad naznanil, da mu je umrl brat Metod. Prosi ga tudi, naj se mu javi.

Izpod

Triglava

V TRSTU SO MATURE letos zelo razočarale slovenske dijake, še bolj pa starše. Za maturo se je prijavilo na raznih šolah 72 slov. kandidatov, maturo jih je prestalo samo 35. Ostali so dobili popravne izpite ali pa so padli. V MLADIKI se sprašuje neki Milan Pertot, kako je to mogoče. Ali se res dijaki dandanes tako slabo uče, ali so pa profesorji tako neznanosko strogi? Slab rezultat tržaških matur se mu zdi toliko bolj čuden, ko na primer v Celovcu lani niti en kandidat na slovenski gimnaziji ni padel.

SLOVENCI V KANALSKI DOLINI pod Sv. Višarjami morajo poslušati radijska poročila preko Avstrije ali Jugoslavije, ker jih tržaška postaja ne doseže. Italijanske oblasti jih dolžijo, da so še vedno preveč navezani na Avstrijo. Oni sami trdijo, da o zavednih Slovencih v dolini to nikakor ne velja, če pa morajo poslušati tuje radijske postaje, je kriva oblast, ki ne poskrbi, da bi glas tržaške postaje segel do njih.

LIST "MLADIKA" je v letošnjem poletju organiziral v Trstu "literarni večer", na katerem so nastopili s svojimi najnovejšimi deli znani slovenski literatje, ki so bili prav takrat v Trstu ali v bližini na počitnicah. Nastopili so: Zorko Simčič iz Argentine, Rafko Vodeb iz Rima, Lev Detela in Milena Mrlak z Dunaja, Ljubka Šorli iz Gorice, iz Trsta samega so se jim pa pridružili Vinko Beličič, Franc Jeza, Stanko Janežič in Aleksej Markuža.

NA PTUJSKI GORI so v avgustu z velikimi slovesnostmi slavili 550letnico posvečenja znamenite cerkve, ki je umetniško ena najbolj znanih v Sloveniji, pa zelo pomembna tudi kot romarsko Marijino svetišče. Božjo službo je imel 15. avgusta nadškof dr. Pogačnik, 16. pa škof dr. Držičnik.

VOZNIK AMATER — avtomobilski šofer — piše v listu DRUŽINA: Preden sem kupil motorno vozilo, sem mislil, da potem nič drugega želel ne bom. Kakšno razočaranje! Nič boljši nisem postal, morda še slabši. In polno nevšečnosti: stalna po-

pravila, skoro dnevni obisk bencinske črpalke, sodnik za prekrške, godrnjanje v družini, registracije, cestne takse itd. itd. Ne bom omenjal še več takih in podobnih dogodivščin, ki sem jih potegnil iz svoje življenjske torbe.

V SODRAŽICI pri Ribnici je ondotna cerkev dobila nov zvonik, ki je prava umetnina. Načrte je izdelal univerzitetni profesor arhitekt Valentinčič. Močno se je potrudil, da je ustvaril nekaj lepega in je tako cerkvena zunanost v skladu z notranostjo. V njej je namreč dosti lepih umetnin iz delavnice znanih umetnikov Vurnika, Pengova in Kregarja.

NA MIRENSKEM GRADU so imeli poleti posebno romanje ministrantov. Opravili so ga zelo slovesno. Maševal jim je škof dr. Jenko. Sploh zdaj v Sloveniji polagajo veliko važnost na vzgojo in povezavo dečkov ministrantov. V listu DRUŽINA jim v vsaki številki posvetijo po eno stran, ki je tudi ilustrirana.

MARIJINO CELJE NAD KANALOM je po 41 letih spet zaslišalo misijonski zvon. Prišla sta dva misijonarja. Farani so se po vsem videzu misijona lepo in z veseljem udeleževali. Dali so posebno zahvalo v list, kjer omenjajo tudi odlično sodelovanje pevskega zbora.

VINKO KOBAL je ime g. župniku v Ročinju ob Soči nad Kanalom. Bil je v Ameriki na obisku in je v Clevelandu imel za ondotne rojake predavanje o Primorju. Pokazal jim je tudi celo vrsto barvanih slik iz domačih krajev. Ker je Primorčev tudi v Clevelandu dober človek, je g. Vinko imel dosti hvaležnega poslušalstva.

K O P E R je bil sedež škofije že leta 542, ko še ni bilo Slovencev v sedanjih njihovih deželah. Zgodovina ve povedati, da je bil prvi koprski škof sv. Nazarij. Obstajala je koprška škofija vse do leta 1828, ko so jo združili s tržaško. Torej je obstajala 1440 let kar precej dolgo. Zdaj pa vse kaže, da bo koprška škofija obnovljena. Škof dr. Janez Jenko se misli nastaniti v Kopru, sprva kot apostolski administrator za vse slovensko Primorje, pričakujejo pa, da bo papež obnovil staro koprsko škofijo in bo vanjo spadalo vse slovensko Primorje. Tako bi Sloveni ja v mejah Jugoslavije dobila tretjo škofijo, ki bi bila pod ljubljanskim nadškofom dr. Pogačnikom.

V VIPAVI dosti dobro uspeva Malo semenišče za bodoče duhovnike, ki ga je ustanovil rajni administrator za Slov. Primorje dr. Mihael Toroš.

Sprejema fante po končani osemletki, ki so voljni nadaljevati gimnazijo in čutijo poklic za duhovniški stan. Namenjeni so za Primorje in ljubljansko nadškofijo. Mariborska škofija je pa odprla lastno Malo semenišče, ki se imenuje Slomškovo. Ko dijaki v Vipavi maturirajo, po večini vsi vstopijo v ljubljansko bogoslovnico.

KATOLISKI IN PRAVOSLAVNI verniki so se zadnje čase v domovini zelo zbližali. Zgled daje zlasti bogoslovnici, katoliška v Ljubljani, pravoslavna v Beogradu. Pred časom so bili slovenski bogoslovci skupno s svojimi profesorji na obisku v Beogradu, letos so pa pravoslavni vrnili obisk v Ljubljani. Vsi so se skupno udeležili službe božje v stolnici in maševal jim je nadškof dr. Pogačnik.

IZ LJUBLJANE ve povedati privatno pismo, ki ga je prejel eden naročnikov na MISLI, da je Tovarna mesnih izdelkov na javni stojnici v Mesarski ulici postavila naprodaj 10.000 svinjskega mesa po znižani ceni 510 din za kilogram. Nekako v tednu dni so vsega prodali. Iz časopisov se je zvedelo, da je bilo meso prvotno namenjeno in že tudi odposlano v Italijo, pa ga je tujina vrnila, ker se je predolgo zadrževalo na voznji. Veterinarski zavod je prodajo dovolil, ker meso ni bilo pokvarjeno. Ljudje so planili po njem, da je bilo veselje, seveda je pa bilo slišati tudi vse polno različnih komentarjev.

V RUDARSKEM KRAJU

I. Burnik

*Zagatno je v takem-le kraju,
kjer se tiri življenja pričnejo,
obenem brez zadoščenja končajo —
in v maju!*

Ušel bom.

*Za mano bodo zijali
grenko-veseli spomini —
lačnih žrel hrepenenja.*

*Tu bodo gavrani in sove
po sivem kamenju podili duhove,
nihče drug si ne bo želel nazaj.*

Rudarski kraj,

komu le boš raj?

Ti kruti nasilnik zveržene svobode!

SPOMINSKA PLOŠČA ANTONU LAJOVICU

Društvo slovenskih skladateljev je poskrbelo, da je eden najbolj vidnih članov, Anton Lajovic, dobil skromen spomenik v obliki spominske plošče na rojstni hiši na Vačah pri Litiji. Slavnostni govor je imel prof. Zvonko Ciglič in v njem orisal glasbeno delo rajnega mojstra. Med drugim je poudaril:

“Lajevčeva zasluga je predvsem v dejstvih, da je vrata glasbenega izražanja znal široko in smelo odpreti in kot prvi slovenski skladatelj dvigniti našo glasbo iz priložnostnega ljubiteljstva na višino sodobne evropske, s tem pa svetovne glasbene umetniške ravni . . . Značilnosti slovenske glasbe je iskal v narodni pesmi, kjer pa ni prvenstveno citiral motivike ljudske pesmi, temveč je predvsem prevzel njeno občutenost, kar izpričuje v svojih zbirkah redkih domačih napevov. Anton Lajovic, ki ga po vsi pravici lahko označimo kot

očeta slovenske moderne glasbene govornice, je po čudni igri usode zagledal luč sveta v tej hiši leta 1878, to je v istem domu, kjer stoletje poprej (1778) tekla zibelka ‘očetu slovenskega pripovednega jezika’ Matevžu Ravnikarju. V imenu društva slovenskih skladateljev izročam to skromno spominsko ploščo v častno varstvo Vaški skupnosti VAČE.”

Matevž Ravnikar, ki ga je govornik omenjal, je bil tržaško-koprski škof in res tudi priznan oblikovalec slovenskega jezika. Njegova spominska plošča je na isti hiši že dolgo vzidana in letos je dobila družčino.

V isti hiši je bil rojen Antonov mlajši brat g. Milko Lajovic, ki živi med nami v Sydneyu in je tudi glasbeno visoko izobražen. Žal, zadnje čase boleha, želimo mu skorajšnjega okrevanja! Bog daj!

AVSTRALEC GOVORI AVSTRALCEM

za "Delavski Dan"

Naslednje misli so iz govora v sydneyjski katedrali na Labour Day 5. oktobra 1964. Poučen je govor tudi za nas, da spoznamo mišljenje in čustvanje vernih Avstralcev na tak dan. Med njimi živimo, moramo jih bolj in bolj spoznavati. — Ur.

NAŠE MESTO SYDNEY IN VSA NAŠA DEŽELA uživata blagostanje kot nikoli doslej. Ustanovili smo si tu lepo skupnost svobodnih ljudi. Naša skupnost spoštuje pravičnost in se drži zakonov, ki je v njih pravičnost zavarovana. Med nami je priznana osebna pravica vsakega poedince, priznana je njegovo človeško dostojanstvo. Oboje naše postave pospešujejo in branijo.

Premoženje in osebna imovina sta močno razširjena. Pomanjkanje in skrajno siromaštvo sta nepotrebna in res jih je med nami komaj kaj. Tudi glede zunanjega miru se nimamo pritožiti.

Tako lepa udeležba tu pri maši na Delavski dan dokazuje, da pravi red v naši skupnosti ni le slučajen. Krščanski možje in žene, vzgojeni za kreposti pravičnosti in ljubezni, so veliko doprinesli k naši sedanji izoblikovanosti in splošnemu napredku.

Pravičnost in ljubezen sta dve kreposti, ki sta nujni v medsebojnih odnosih med ljudmi. Pravičnost je krepost ali čednost, ki človeka nagiba, da daje vsakemu, kar mu gre. Poznamo individualno pravičnost, ki ji pravimo tudi izravnalna, in ta upostavlja popolno enakost med dvema poedincema. Poznamo tudi socialno pravičnost, ki urejuje odnose med poedincem in skupnostjo. Vsaka pravičnost se zavzema za pravice in dolžnosti človeka in družbe.

Zapoved ljubezni nam pa nalaga pogosto, da storimo za bližnjega še več kot zahteva od nas strog čut pravičnosti. Kristus je govoril o ljubezni kot kreposti vseh kreposti. Vso postavo je skrčil v dve veliki zapovedi: Ljubi svojega Boga in ljubi svojega bližnjega!

Če se zamislimo v božje zapovedi in se vprašamo, kako jih izpolnjujemo, bomo morda s samo zadovoljstvom ugotovili, da, na splošno rečeno,

pravičnosti in ljubezni med nami ne manjka. Vendar — samozadovoljstvo ni še nikoli veljalo za odliko krščanskega človeka.

Samozadovoljstvo

Nekaj naše samozadoljnosti bi verjetno izpuhtelo, če bi si vzeli čas in malo globlje pogledali v družbo avstralskih ljudi. Našli bi med seboj pod lepim površjem skrite sile, ki naši družbi spodkopavajo pravi red. Pa pustimo to. Če pa dvignemo svoj pogled preko mej našega kontinenta, se nam odkrije, da nimamo prav nobenega razloga za samodopadajenje in samozadovoljstvo.

Naši lastni problemi se razblinijo skoraj v nič, če jih primerjamo s problemi naše sosedje Azije. Ali se more krščanski človek trkati na prsi in se hvaliti, kako dober kristjan je, če le malo pomisli na strahote velikega pomanjkanja, ki na njem trpijo milijoni naših bližnjih onkraj morja?

Otroci, ki prihajajo na svet v nekaterih azijskih krajih, bodo dočakali kvečjemu 30 let življenja. V šole bodo mogli le redki med njimi. Ne-pismenost danes marsikje v Aziji dosega 80 procentov. Človečanske pravice, ki jih mi v Avstraliji brezskrbno uživamo — pravico do zaposlitve, primerne plače itd — so milijonom v Aziji neznane. Celo pravica do najnujnejših življenjskih potrebščin jim je tuja iz preprostega razloga, da so se rodili tam in ne pri nas v Avstraliji.

Če bomo brezbrizno dopuščali, da se vse to nadaljuje in nič ne stori za izboljšanje ondotnih razmer, mora priti do nemirov, prekucij in vojne. Mir je mogoč le tam, kjer vlada v človeški družbi pravi red. Papež Pij XII. je leta 1939 zaklical v svet, ki je bil razdrapan od vojne: **Mir je otrok pravičnosti.** Kjer pravičnosti ni, nujno nastane nered. Vsak nered pa razdere delikatno stavbo miru.

Če smo kristjani, ne bomo ostali samo pri mislih, da so žalostne razmere v Aziji nevarne tudi za Avstralijo. Ne bomo o tem razmišljali le zato, ker lahko v doglednem času Azijci planejo po nas. Ljudje, ki trpe pomanjkanje, so otroci istega Očeta kot mi. Ustvarjeni so po božji podobi. Za večnost. Kristus je umrl tudi zanje. Nečloveško je, če se nič ne pobrigamo zanje, dočim mi sami živimo v kar lepem blagostanju.

Avstralija ima samo sebe za krščansko deželo. Če je to res, moramo Avstralci dati marsikaj od tega, kar nam je naklonila Previdnost, tistim, ki so v nujnih in takojšnjih potrebah. Če že naš dolg napram siromašnim onkraj morja ne izhaja iz čuta pravičnosti, ga pa prav gotovo terja keščanska ljubezen. Spomnimo se na Gospodovo priliko o usmiljenem Samarijanu. V prelepi zgodbi nas je Jezus

učil, da dolg ljubezni ne preneha nikjer — ne pri veri bližnjega, ne pri barvi njegove kože, ne pri njegovi narodnosti.

Naša pomoč

Vsak med nami lahko svoje stori. Imamo organizacije, ki sprejemajo darove, na primer Društvo sv. Vincencija — St. Vincent de Paul Society. In če smo osebno uverjeni, da je to potrebno, širimo to prepričanje med druge in dajmo jim dober

zgled. Dolg ljubezni je velik dolg, žal, da se tega tako malo zavedamo!

UREDNIKOVA PRIPOMBA: Za nas avstralske Slovence je najbolj pri roki zbiranje darov za misijonske potrebe v Aziji (Indija) našega rojaka p. Stanka Poderžaja. Ne pozabimo njega in njegovih siromakov! Namesto potratnega razpošiljanja božičnih voščil dajmo kak funt misijonarju!

DESETLETNICA SLOV. KULT. AKCIJE

ZA DESETLENICO SLOV. KULT. AKCIJE v Argentini je izšlo njeno glasilo "G L A S" (leto 9, številka 18) v drugi polovici septembra v "jubilejni" opremi. Obsega 16 strani na boljšem papirju in prinaša vrsto zanimivih člankov, ki obravnavajo delovanje ustanove. Naj tu omenimo le naslov članka Zorka Simčiča, ki piše — i Madrida (tam je bil na obisku). Naslov članka nekako povzema vse, kar vsebujejo strani te številke GLASA in na kar bi hotela SKA slovensko javnost opozoriti: AKTUALNOST IN NEAKTUALNOST NAŠEGA DELA.

Med drugim pestrim branjem najdemo v GLASU tudi naslednje:

Avstralska Slovenija čestita

Med čestitkami Slovenski kulturni akciji za desetletnico pač ne sme manjkati glas iz Avstralije. Bolj iz spodobnosti kot v dokaz, da je SKA tudi nam v ponos in da smo tudi mi gredica njene ga cvetočega vrta.

Nekje je bilo zapisano: Zdi se, da je avstralska Slovenija številčno že močnejša od argentinske. Ne vem, koliko je pisar zadel in koliko zgrešil. Tudi ne mislim preiskovati. Če je pa zadel, bi jaz rad dostavil znani rek: Pomnožil si število, nisi povečal veselja . . . Avstralska Slovenija živi lastno neodvisno življenje in le kak njen drobci začuti potrebo zateči se po življenjski sok k studentem S.K.A. v Argentini — ali kjerkoli bi že žuboreli njeni življenjski vrelci.

Ne vem prav gotovo, vtis pa imam, da je za štetje naročnikov SKA v Avstraliji prstov na eni roki preveč. Čuditi se temu ni. Ne bom rekel, da ljudje pri nas sploh nimajo smisla za branje. Vsaj za branje povesti še kar: Finžgar, Mauser, Jalen

Mohorjeva. Tu pa tam se "posreči" tudi SKA izdati za nas "primerno" knjigo. Taka še nekam "gre". Vrednote, Meddobje in podobne reči — da ne omenim pesniških zbirk — to ni za nas! Preučeno, pregloboko, pretežno. Tudi mnogo — prepušča.

In še drugo je! "Za povestno knjigo, tudi za nekaj periodičnega — po funtu že še odpravimo nekako, po dva naenkrat pa ne. Čez nekaj mesecev nam novo povestno ponudi, spet dobiš funt, če bomo ravno pri volji. Če pa prideš in vabiš v včlanjenje v SKA in seveda poveš, da je treba seči v žep in v eni sapi izvleči toliko in toliko funtov, dragi moj, s teboj se ne menimo! Boš že oprostil, saj veš, kako je . . ."

Seveda vem, kako je! Zato sem zapisal: Pošiljam čestitke SKA ob desetletnici, ker se tako spodobi. In jih pošiljam kar v imenu vseh avstralskih Slovencev in povrh tudi Slovenk. Da se to spodobi, bo razumel vsakdo med nami. Vem, da ne bo nihče ugovarjal, če slučajno izve, da so čestitke odšle.

Upam, da bo podoben glas iz Avstralije prejel SKA tudi ob svoji dvajsetletnici — garantiram pa ne. Kljub temu naj tisti čas pride!

Kaj pravite?

Kdo je gornje čestitke poslal, ni prehudo važno. Važno pa je, kako se nam drugim dopadejo. Prehudo častne za nas menda niso.

Kdor tako misli, naj ne pošilja popravkov. Rajši naj stopi med redne člane Slovenske Kulturne Akcije ter naročnike njenih knjižnih izdanj — ali pa vsaj naroči pri MISLIH kako knjigo, ki najde njen naslov med oglasi na ovitku.

mož in žena

KATOLIČANI —
BREZ KATOLIŠKIH ŠOL
Urednik

1.

TAKOLE PRAVI neko poročilo iz Amerike v juniju 1964:

“V mestu Fairport v državi New York on-dotni katoliški župnik nima nobene skrbi s svojo župnijsko šolo. Nima z njo skrbi, ker jo je sploh — opustil. Ker je število otrok stalno naraščalo, bi jo bilo treba razširiti in dobiti več nun, da bi učile v pomnoženih razredih. Eno je bilo težje doseči kot drugo, pa je župnik našel drugačen izhod. Tik poleg javne (publične, državne) šole je pozidal primerno učilnico in ji dal naslov: VERSKA ŠOLA. Otroci iz vse fare hodijo zdaj v javno šolo, za katekizem in verske vaje pa po končanem pouku (ali tudi v za to odločenem času med poukom) pridejo v Versko šolo in tam jih uče verskih resnic. Vseh skupaj prihaja lepo število: 550 iz ljudske šole, 200 iz višje. Ker ne pridejo vsi vsak dan, ni treba zanje veliko šolskih sob in štiri sestre — nune opravijo vse delo. Pomagajo jim duhovniki in še kdo. Otroci prihajajo radi in mnogi komaj čakajo, da napoči čas za verski pouk. Nune zelo ljubijo, ker ne gledajo v njih le nevarnih učiteljic, ampak zgolj vzgojiteljice in vodnice h Kristusu.”

2.

Poslušal sem pomenek v duhovniški družbi in eden od njih je razlagal:

“Ali mi verjamete, bratje, da so katoliške farne šole lahko naravnost škodljive? Zakaj si upam to reči? Prvič zato, ker je med katoličani vse preveč staršev, ki pravijo: “Oh, kaj se bomo doma ubijali z verskim poukom otrok, saj hodijo v katoliško šolo, tam jim povejo vse, kar je treba.” Nehote dajemo z zahtevo, da morajo vsi otroci hoditi v katoliško šolo, naj stane, kar hoče — dajemo, pravim, katoliškim staršem potuho. Prepričani so, da jim s tem odvzemamo osebno odgovornost za verski pouk otrok. Le premnogi jih doma nič ne učijo, tudi zgleda jim ne dajo. Katoliška — takozvana — hiša se v ničemer ne loči od nekatoliške in to ne na zunaj in ne v pogledu verskega življenja.

Koliko otrokom iz takih družin pomaga katoliška šola? Prvič jim je verouk v glavnem prav toliko kot vsak drug šolski predmet. Učijo se ga,

ker se morajo. Učitelji ali učiteljice so isti in iste kot za druge predmete. Redovanje je isto: odlično, dobro, zadostno itd. Ko pa šola mine, ko je otrok odrasel klopem neke vrste šole, prestopi morda v višjo, ne odnese s seboj o veri dosti ali nič boljšega mnenja kot o drugih predmetih. In kateri otrok ne čaka težko, da bi čimprej odrasel šoli? Ko ji je res odrasel, je odrasel tudi na primer matematiki, pa je odrasel — tako si misli — tudi katekizmu. Tako mu je bil pouk v veri zgolj ‘šolski predmet’ in kot tak po končani šoli zanj komaj kaj pomeni”.

3.

Tako je razlagal mož in mi smo ugovarjali: “Ljubi gospod, z vsem tem niste dokazali, da je škodljiva katoliška šola. Dokazali ste samo, da je škodljiva domača vzgoja, če prepusti vse katoliški šoli in povrh še slabe zglede daje.”

Nasmehnil se je in rekel:

“Tega sploh ni bilo treba dokazovati, to je samo po sebi jasno. Tudi nisem hotel reči, da je katoliška šola tega kriva in zato škodljiva. Kar je res škodljivo, se meni zdi to: Mi duhovniki pritiskamo na ljudi, da mora vsak otrok v katoliško šolo. Ko vidimo, da res velika večina družin uboga, čeprav katoliška šola stane lep denar, pa zapišemo tiste družine med ‘zgodne’, vse premalo pa zahtevamo od njih, da sami doma z besedo in zgledom pomagajo šoli in z njo sodelujejo. Otroci morajo imeti živ občutek, da je verski pouk nekaj neprimerno bolj življenjskega kot katerikoli drug šolski predmet”.

Debatirali smo dalje in nazadnje se nam je vsem zdelo, da oni ameriški duhovnik ni naredil slabo, ko je svojo farno šolo opustil.

“Pa le ostane vprašanje” — je eden od nas imel pomislek — “v koliko je s to odločitvijo svojim katoliškim družinam v fari zbudil smisel za osebno odgovornost pri verskem pouku otrok?”

“Seveda to vprašanje ostane” — je pritegnil prvi — “vendar se mi zdi tole: Če imaš katoliško šolo in še toliko govoriš staršem, da morajo tudi sami učiti in z zgledom doma vzgajati, se ljudem zdi, da je to pač tvoja pridigarska naloga. Ti storiš svoje, si mislijo, mi pa svoje: plačujemo šolo, drugo je pa tvoja skrb in skrb nun, ki v farni šoli

Konec str. 341

učijo. Oni župnik v Ameriki pa faranom lahko reče: Oprostil sem vas plačevanja za šolo, samega sebe nisem oprostil odgovornosti za versko vzgojo vaših otrok. To odgovornost pa morate vi z mano deliti in zdaj še toliko bolj! — Včasih je treba več kot lepih besed, da ljudje postanejo pozorni in začno misliti. In ta duhovnik je napravil nekaj, kar je ljudi res prebudilo, saj so nekateri mislili sprva, da je naredil nekaj zelo "nekatoliškega" in da se je tudi škofu uprl. Najboljši so se pohujšali, manj dobri niso vedeli, kaj bi rekli, njaslabši so pa župniku ploskali. Šele polagoma so razumeli in se je nemir polegel. Ljudje so začeli misliti in začel je misliti celo — škof in ne samo eden. Kaj če ni prav v tem rešitev za težko bodočnost katoliških šol?"

4.

Ta, ki to tipka, je bil pred leti za župnika v So. Chicagi, ZDA, fara sv. Jurija. Ustanovili so jo bili Slovenci, pa ob času mojega župnikovanja je bila le še malo slovenska. Farne šole ni bilo. Okoli cerkve so bili v večini Italijani. Imeli so veliko otrok, ki so obiskovali javno šolo, za verski

pouk pa ni bilo kaj prida poskrbljeno. Govorili smo o potrebi farne šole, pa ni hotelo steči. Dobil sem pa k fari dve sestri-nuni in smo začeli s poukom v katekizmu prav tako, kot je uvedel nedavno tisti župnik v Ameriki. Okoli 180 otrok je prihajalo, porazdeljeni so bili na poedine dneve v tednu. Nune so učile, drug svoj čas so porabile za oskrbovanje cerkve in podobno delo.

Moram reči, da se je uredba prav dobro obnesla in smo malo pogrešali farno šolo. Otroci so sestre rajši imeli in ubogali, kot če bi bile učiteljice za vse predmete. Dostavljam pa dvojce:

Taka uredba je dobra, lahko prav dobra, če je javna šola le brez-verska, ne pa krivo-verska ali celo proti-verska. Javna šola v mojem primeru je takrat bila taka: učila ni nič vere, pa tudi ni nobeni veri nasprotovala.

In to: Stvar se je zelo dobro obnesla za tiste otroke, ki so imeli doma verski pouk in zgled. Nekateri starši si niso dali dopovedati, da je to njihova dolžnost — njih otroci so po večini postali pozneje brezbrizni za vero in cerkev. — To je problem, ki bo ostal za zmerom, pa naj se šola ali cerkev še tako potrudita za versko vzgojo otrok.
(Konec str. 341)

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

PRAVKAR SEM SE VRNIL V SYDNEY, kjer so Misli v tisku. Tako topot ni mesta za daljše poročilo. Na nedeljski praznik Materinstva Marijinega (11. okt.) smo v St. Marys, Brisbane, ob veliki udeležbi opravili božjo službo. Prvič je bila sv. maša s slovenskimi vložki in petje je bilo zelo ubrano; pri zastavi Marije Pomagaj smo imeli pete litanije. Potem pa na sever!

Kjer sem se v pravljico lepem, tropično toplotno poraščenem North Q-ldu med slovenskimi rojaki ustavil, sem povsod bil sprejet z zelo priščno gostoljubnostjo in odziv k božji službi je bil dovoljen, tako v Tully in Dimbulahi, kjer smo v nedeljo vse glasne dele sv. maše molili skupno slovenski V Cairnsu smo opravili spominsko mašo za pokojnim Vidom Verčem, ki se je 10. marca

v Mareebi smrtno ponesrečil, ko je junaško otel svojega delavca; njegovo krsto so položili v Slovenskem Primorju v domačo zemljo. Mareebo, Inisfail in druge kraje sem mogel žal le bežno obiskati. Vsem družinam in fantom pri težkem delu na farmah sladkorne trstike, banan, tobaka ter pri gradbenih podjetjih prisrčen zahvalni pozdrav! Na svidenje čez pol leta, če Bog da!

Za Vse svete smo zopet imeli božjo službo ob zastavah Marije Pomagaj in sv. bratov Cirila in Metoda v Brisbane. Po maši smo pete litanije in molitve opravili za naše drage rajnike, nakar smo obiskali slovenske grobove na štirih pokopališčih.

Iz "kraljičine-pravljice dežele" hrani popotna torba dosti zanimivih podrobnosti za prihodnjico.

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

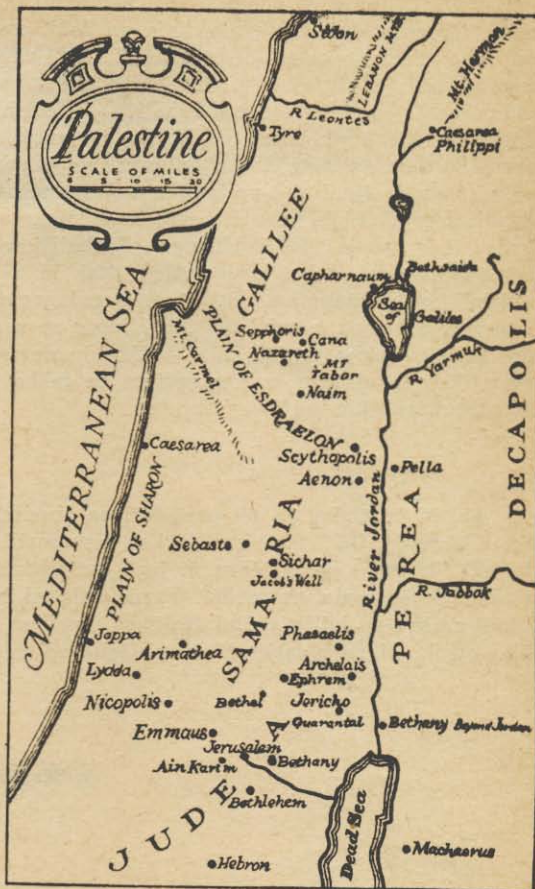
ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

DRUGA NAPOVED TRPLJENJA

Ko so šli od ondod, so hodili skozi Galilejo, pa ni hotel, da bi kdo to zvedel. Učil je namreč svoje učence in jim pripovedoval: "Vtisnite si v srce te besede: Sin človekov bo izdan ljudem v roke in ga bodo umorili in tretji dan po smrti bo vstal."

In zelo so se užalostili. Te besede niso umeli, pa so se ga bali vprašati.

OTROK NAJ BO ZA ZGLED

Prišli so v Kafarnaum. Ko so bili v hiši, jih je vprašal: "O čem ste se po poti menili?" Oni so pa molčali. Po poti so se namreč pogovarjali, kdo je največji v nebeškem kraljestvu. In sedel je poklical dvanajstere in jim govoril: "Če kdo hoče biti prvi, bodi izmed vseh zadnji in vsem služabnik."

NA POTI PO GALILEJI

Učenci so pričakovali, da bo to prav vesela pot, bodo vsaj spet enkrat sami z Gospodom. Pa Jezus jim je spet vse "pokvaril." Tako živo mu stoji pred dušo sicer težko pričakovano trpljenje in smrt, da zopet oboje omenja. Spet bi radi učenci ugovarjali, najbrž tudi Petra spet jezik srbi. Ker se pa vsi dobro spominjajo, kako so bili ob prvi napovedi pokregani, se to pot molče vdajajo žalosti.

NAZORNI POUK OB OTROKU

Sama žalost učencem ni mogla biti v tolažbo. Kmalu so se je otresli in njihove misli so preskočile drugam. Čeprav Jezus govori o svoji smrti, napovedovano kraljestvo bo vseeno ustanovil in potreboval bo "ministre" in druge visoke uradnike. Še vedno jim je pač rojilo po glavi posvetno kraljestvo. Kdo od njih bo ministrski predsednik, kdo finančni minister, kdo to in ono? Tako si lahko predstavljamo

In vzel je otroka, ga postavil v sredo mednje in ga objel ter jim rekel: "Resnično, povem vam, ako se ne spreobrnate in ne postanete kakor otroci, ne pridete v nebeško kraljestvo. Kdor se torej poniža kakor ta otrok, tisti je največji v nebeškem kraljestvu. Kdorkoli sprejme katerega izmed takih otrok v mojem imenu, mene sprejme; in kdor mene sprejme, ne sprejme mene, marveč tistega, ki me je poslal."

JANEZOVA PRITOŽBA

Spregovoril je Janez in mu rekel: Učenik, nekoga, ki ne hodi z nami, smo videli, da je v tvojem imenu izganjal duhove, pa smo mu branili.

Jezus je rekel: "Ne branite mu! zakaj nikogar ni, ki bi storil čudež v mojem imenu in bi mogel takoj nato hudo govoriti o meni. Kdor namreč ni proti nam, je za nas. Zakaj kdorkoli vam da piti čašo vode zaradi tega, ker ste Kristusovi, resnično, povem vam, ne bo izgubil svojega plačila. In kdor pohujša katerega teh malih, ki verujejo vame, bi mu bilo bolje, če bi mu obesili mlinski kamen na vrat in ga vrgli v morje."

SVARILO PRED POHUJŠANJEM

"Gorje svetu zaradi pohujšanja! Pohujšanje sicer mora priti, toda gorje človeku, po katerem pohujšanje pride. Glejte, da ne boste zaničevali katerega teh malih; zakaj povem vam, da njih angeli v nebesih vedno gledajo obličje mojega Očeta, ki je v nebesih. Kaj se vam zdi? Če ima kdo sto ovac in katera izmed njih zajde, ali ne pusti na gorah devetindevetdesetih in gre iskat tisto, ki je zašla? In če jo najde, resnično, povem vam, veseli se je bolj kot devetindevetdesetih, ki niso zašle. Tako ni volja vašega nebeškega Očeta, da bi se izgubil kateri teh malih.

Ako te pa tvoja roka pohujša, jo odsekaj; bolje je zate, da prideš z eno roko v življenje, kakor da bi imel dve roki, pa bi prišel v pekel, v neugasljivi ogenj. In ako te tvoja noga pohujša, jo odsekaj; bolje je zate, da prideš v življenje kruljav, kakor da bi imel dve nogi, pa bi bil vržen v pekel, v neugasljivi ogenj. In ako te tvoje oko pohujša, ga izderi. Bolje je zate, da prideš z enim očesom v božje kraljestvo, kakor da bi imel obe očesi, pa bi bil vržen v pekel, kjer njih črv ne umrje in ogenj ne ugasne.

Vsakdo mora namreč biti soljen z ognjem, kakor mora vsaka daritev biti osoljena s soljo. Sol je dobra; če pa sol ne bo slana, s čim jo boste popravili? Imejte v sebi sol in živite med seboj v miru."

pogovor apostolov, ko so nekoliko zaostali za Jezusom in niso mogli dolgo molčati. Najbrž so že kar nekake "volitve" napravili: Jaz bom to, ti boš eno . . .

Kako jih je Jezus spet "potlačil"! To pot bolj z majhno gledališko predstavo kot z golo besedo. O ti ljuba ponižnost, kako si težka! Toda otrok v Jezusovem objemu jim je bil tako nazorem nauk, da spet niso mogli odpreti ust.

JANEZ JIH SKUŠA REŠITI

Apostol Janez je začutil, da mora nekaj reči, zakaj vsem je bilo že čudno nerodno. Kar zinejo, ni prav. Janez je malo govoril, veliko rajši je molčal in mislil. Zdaj, ko vsi drugi nekam v tla gledajo in so v zadregi, bo pa on sprožil novo misel in morda vendar speljal pogovor v bolj sporazumen tek. Tistega "nepoklicanega" vsiljivca, ki se sklicuje na Jezusa, bo Gospod gotovo obsodil. Torej, na dan z besedo!

Pa že spet ni vse prav. Jezus vidi v dušo in v njej odkrije, čeprav v zelo skritem kotičku — nevoščljivost! In takoj pride iz njegovih ust nov nauk: Bodite lepo strpni! Glejte bolj na tisto, kar imate z drugimi skupnega, ne na to, kar vas loči!

JEZUSOVA MISEL JE ŠE PRI OTROKU

Med pogovorom med Janezom in Jezusom se je otrok poln zaupanja mirno zadržal ob Gospodovem kolenu in nedolžnost mu je sijala z obličja. Žalostno je pomisliti na to, kako veliko število otrok v poznejših letih izgubi nedolžnost in zajde med pokvarjenosti. Zapeljuje jih pohujšljivci. Kakšna škoda! Kako grdi morajo biti ljudje, ki ne pomislijo na duhovno vrednost mladega človeka, pa ga zapeljujejo v greh! Ni čudno, da Gospod vzklika: Gorje svetu zavoljo pohujšanja!

S tem ni rečeno, da bi bil otrok ob samih dobrih zgledih in poučnih besedah zavaran in bi gotovo dober ostal. Seme pohujšanja nosi vsakdo tudi sam z sebi. Dosti truda stane človeka, da se upira svojim lastnim slabim nagnjenjem. Če pa nastopi še zapeljivec od zunaj, je nevarnost tako velika, da je mnogi ne morejo premagati. In prav zapeljivec je za to najbolj odgovoren, zato: Gorje mu!

Namesto da bi zapeljivec druge pohujševal, naj rajši gre v boj aoper lastna slaba nagnjenja. Naj odstrani vse, kar ga vodi v greh. Morda bo to težko, tako težko, kakor če bi si odsekal roko, nogo, izdrl oko. Toda je že tako, da brez truda in napora ne zmagaš. In če ne zmagaš, čaka te večno trpljenje.

Ali ni bolje, da zdaj trpiš. Pa saj imaš um in pamet, oboje je nujno za dobro življenje, kakor je sol nujna za dobro jed. Življenjska modrost je resnična sol.

NJEGOVO SREČANJE

Z ABRAHAMOM

AMERIŠKA DOMOVINA je 28. avgusta prinesla članek o p. Benu Korbiču, slov. frančiškaneu. Ker je mož mnogim med nami še v prijetnem spominu, se nam zdi primerno, da spis tu ponatisnemo. — Ur.

CLEVELAND, O. — PREDSTOJNIK FRANČIŠKANSKEGA SAMOSTANA v Lemontu, na Ameriških Brezjah, p. Beno Korbič, je danes dopolnil 50 let. Verjetno preživlja začetek druge polovice stoletja v miru in tihoti, nasmejan in dobre volje, vedno pripravljen pomagati kot vsak drug dan. Vem, da mu ni za "kajenje", ker ve, kako prazno in minljivo je in komaj vredno, da bi mu trezen človek posvečal kako pozornost, vendar se mi zdi, da je prav, da napišem o njem in njegovem tihem, požrtvovalnem življenju in delu nekaj vrstic.

★

P. Beno je bil rojen pred 50 leti v Zbiljah pri Smledniku na Gorenjskem. Pri krstu so mu dali ime Janez, po prazniku obglavljenja sv. Janeza Krstnika, ki ga Cerkev obhaja jutri. Nižjo gimnazijo je končal v Novem mestu, kjer je bil v frančiškanskem konviktu. Po četrtem razredu gimnazije je stopil Janez v frančiškanski red in prevzel ime Beno. V red je bil sprejet 2. septembra 1931. Noviciat je delal v Kamniku pod magistrom Kajetanom Kogejem, slovesne obljube pa je opravil 3. septembra 1932. Po njih je odšel v Ljubljano, kjer je na tedanji III. državni gimnaziji (v Vegovi ulici) maturiral in se nato vpisal na ljubljansko univerzo študirat bogoslovje. Oktobra 1937 je napravil slovesne obljube, 7. julija 1940 pa je bil posvečen v duhovnika. Novo mašo je pel v domači župni cerkvi v Smledniku v nedeljo, 14. julija 1940. Nato je nadaljeval bogoslovne študije. Ko jih je končal, je bila Jugoslavija že v drugi svetovni vojni in revoluciji. Živel je v samostanu na Marijinem trgu v Ljubljani, kjer je dobil nalogo, da skrbi za jetnike v ljubljanskih sodnih zaporih, nato pa so mu izročili v varstvo dijakke, ki so živeli v frančiškanskem dijaškem domu v prostorih poleg dvorane v Frančiškanski ulici.

Zaradi povezave s Slovensko legijo, oziroma

protinemško vojaško organizacijo, je bil p. Beno 4. decembra 1944 v Ljubljani od Gestapa prijet, zaprt več tednov v samici in nato z ostalo skupino, v kateri je bil tudi njegov redovni sobrat in prijatelj p. Klavdij Okron, sedanji župnik pri Sv. Janezu v Milwaukee, odpeljan v nacistično koncentracijsko taborišče v Dachau na Nemškem. Tam je bil do zloma nemškega rajha, ko je 29. aprila 1945 ameriška armada Dachau zasedla in žrtve nacističnega nasilja osvobodila.

Do junija 1949 je p. Beno živel v Muenchenu na Bavarskem in pomagal skrbeti za slovenske begunce v južni Nemčiji. Nato je odpotoval v Združene države, kjer je ostal nekaj časa v Lemontu, bil nato v Johnstownu, pa odpotoval leta 1951 s p. Klavdijem med slovenske izseljence v Avstraliji. Tam sta p. Beno in p. Klavdij orala ledino, saj sta bila prva slovenska duhovnika med slovenskimi naseljenci na tej oddaljeni zemljini Južnega križa. Iskala sta Slovence po najrazličnejših delih Avstralije, jih obiskovala in duhovno oskrbovala. Za zvezo med njimi sta ustanovila slovenski mesečnik "Misli", ki izhaja še sedaj pod uredništvom njunega redovnega sobrata p. Bernarda Ambrožiča.

Po napornih dveh letih misijonskega dela v Avstraliji sta se p. Beno in p. Klavdij vrnila v Združene države. P. Beno je bil odrejen za kaplana na slovenski fari v Willardu v Wisconsinu. Od tam je bil premeščen v Lemont, kjer je postal leta 1961 predstojnik samostana. Posle predstojnika je dejansko vršil že dve leti prej, ko je bil tedanji predstojnik p. Avgustin Svete bolan.

(Konec prih.)

P. Beno med vojaki v Avstraliji

Misli, November, 1964

?? ALI ŽE VSI VESTE ??

VELIKO SENZACIJO

JE PRVIČ MED SLOVENCİ V AVSTRALIJI PRIPRAVILA

"AKCIJA ZA DOM V SYDNEYU"

NOVOLETNA LOTERIJA

Z MIKAVNIMI DOBITKI: 23" TELEVIZOR VREDEN £ 147, ZICK ZACK ŠIVALNI STROJ
VREDEN £ 67 IN ŠE CELA VRSTA DRUGIH DOBITKOV, KI SE BODO IZZREBALI NA

VELIKEM SILVESTROVANJU

V ST. FRANCIS HALL V PADDINGTONU

Ker je število sedežev omejeno, si svoj prostor lahko zagotovite z rezervacijo po telefonih

v večernih urah: Ovijač 70-6185, Brežnik 39-6378, P. Valerijan 31-7044.

Vstopnic bo samo toliko naprodaj, koliko je sedežev

Cena vstopnice EN FUNT (£ 1-0-0)

Za rezervacije in vse druge zadeve lahko tudi pišete na naslov:

SLOVENE ASSOCIATION — Akcija za DOM, P.O. Box 122, Paddington, N.S.W.

HUDOURNIKOV LSKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Ilustriral Evgen Braidot

Veseli svatje

DVA DNI PO TESARJEVEM OBISKU je bila v planinski kapelici nedaleč od Murke poroka. Hudourniku so jo oznanili v planinskem domu, kamor sta šla z Liskom po tobak.

Domov grede je Hudournik premišljeval, kako prečudno se svet suče in obrača. Nekdaj so ljudje hodili v gore pripravljat drva, podirati hoje in smreke, past krave, koze in konje. K poroki pa so se vozili v župno cerkev. Godci so jim godli, svatje so vriskali in bili oblečeni kar se da slovesno. Danes ti svet lovi po gorah maše in v kvedrovcih hodi k porokam. In še to. V planinskem domu so mu pravili, da bo poroka posebno imenitna zaradi tega, ker bo ta svatovščina sestavljena iz samih pisateljev in pesnikov. Celo duhovnik, ki bo poročal, bo tak, ki je spisovatelj mašnih bukvic in hudo pobožnega branja.

"Sedaj razumem," je domislil Hudournik. "Pesniki in pisatelji bodo. Tem človek res ne more preveč zameriti, kar prav nobeden ni naravnost; vsak je nekam potrkan."

Tisti dan, ko je bila poroka, ga je zelo mikalo, da bi šel do kapelice in si ogledal to živo utelešeno slovensko književnost. A se je premagal. Taka radovednost se mu je zdela vse preveč ženska pravica in zato je obsedel doma.

Ko je popoldne klal polena in si pripravljaj trsak, se oglasi kar blizu njega harmonika in vriskanje. Liska je vrglo kvišku, Hudournik je zasedil sekiro v tla in stopil na ogled. Iz gozda se prikaže nejprijetljivejša deklica, ki je godla koračnico, za njo moški in ženska in spet mladeč in mladenka.

"Juhuhu!" je zavriskal čokat plešast možakar.

Hudournik ga je prepoznal bolj po glasu kakor po obrazu. Bil je doktor Gmajna, seveda pisatelj.

"Ne zamerite, svate sem vam pripeljal. Čeprav sami nočemo v puščavo, pa smo le bili radovedni, kakšen je puščavnik, ko so nam pripovedovali o vas".

Hudourniku so se vsi po vrsti predstavili.

"Svatovščino obhajamo," je začel Gmajna. "Jaz sem za starešino. Tale gospa, Sonja Burja, lepa vdovica in pisateljica, je za teto. Ta dva pa sta ženin in nevesta. Ženin je Janez Bločan, je pesnik, nevesta, sedaj žena, pa ni."

"Hvala Bogu," je nehote pripomnil Hudournik.

"In tale deklica je naš muzikant. Jožica ji je ime, v gimnazijo hodi in Majdič se piše."

Hudournik je segel vsem v roke: "Hvala lepa, gospod doktor, da ste jih pripeljali. Čestitam vama, ženinu in nevesti. Bog daj zdravje in srečo!"

Muzikant je zaigral in ves spreved je šel slovesno v bajto.

Ker ni bilo za vse stolov in klopi, po posedli tudi po pogradu. Dasi je bil Hudournik zelo iznenaden, pa je vendar kazal židano voljo in ponujal:

"Gospoda, klobase imam in izvrsten kruh in turško kavo. S čim vam smem postreči?"

"Samo s kavo, vse drugo imamo s seboj. Šajdesen smo prinesli, kakor se spodobi s svatovščine."

Doktor Gmajna je odvezal nahrbtnik, potegnil in njenga dve zelenki vina, narezane gnati, šarkelj in še kaj, potem pa vse razložil po vegasti mizi. Hudournik je ročno zakuril, postavil na mizo dva kozarca, več jih ni imel, za ženina in nevesto. Gmajni je dal ribniški piskrček, Sonji pisano skodelico, muzikantu lepo konservno škatlico.

"In zase, gospod Kališnik? Saj bomo vsi pili."

Hudournik je poiskal kozico, v kateri si je cvrl zaseko.

"Ne zamerite, tu ni hotel. V puščavi ste."

Starešina Gmajna je točil in vsi so pili na zdravje ženinu in nevesti.

V tem je voda v ponvi že zavrela, Hudournik je vsul vanjo sladkorja in kave. Odmikal in primikal je ponvo k ognju. Turška kava se mu je imenitno posrečila. Vsi so jo hvalili. Po kavi je šla družba pred kočo. Muzikant je zaigral, legli so po trati in bili so volje, kakor ne morejo biti bolje na nobeni svatovščini.

Kar se dvigne teta Sonja: "Gospod Hudournik, sedaj bova zaplesala. Jožica, muziko, valček!"

Vsi so zaploskali. Hudournik se je branil in otepaj, češ da že dvajset let ni plesal. Pa ni pomagal. Sonja ni odlegla. Oči so se ji svetile kakor dve lučki in vabile bolj ko besede.

Hudournik je vstal, harmonika je zaorglala, doktor Gmajna pa pel:

Komar in muha plešeta,
nebo in zemlja treseta . . .

Sonja in Hudournik sta se zasukala, da jima je letala trava izpod nog.

Lisko je ves ta njemu tako tuj trušč nemirno opazoval in se presedal na levo in desno. Ko pa opazi, kako je Sonja vrtela gospodarja, se spomni šole, skoči za Sonjo in jo zagrabi za stegno.

Krik, vik, plesa in muzike konec. Zdravnik Gmajna hitro k Sonji. "Ali je pes zdrav?" vpraša še mimogrede.

"Zdrav, zdrav," jeclja Hudournik in zapira Liska v drvnico.

"Imate arniko?"

"Imam."

Zdravnik odvede Sonjo v bajto, Hudournik odpre svojo "lekarno" — v papirnati škatli — in

jo ponudi zdravniku: "Tole imam."

"Že dobro."

Ko sta prišla iz bajte, je gospod Hudournik ves preplašen vprašal Sonjo: "Ali hudo boli?"

"To ni nič," je zamahnila Sonja z roko. "Se-daj pa zarajajva midva, gospod Gmajna", ni odnehala Sonja, živa kot ogenj. In še so godli, plesali in peli.

Hudournik pa nič več.

Ubogi Lisko je v drvnici zaprt premišljeval, kako le more biti svet prečudno krivičen. Natanko tako je ravnal, kakor so ga naučili — in zato tiči v zaporu.

(Bo še.)

MOŽ in ŽENA (s str. 335)

Boste morda rekli, da to pisanje ne spada pod poglavje: MOŽ & ŽENA. Ali bi bilo treba dati stvari drugačen naslov? Morda: OČE & MATI? Jaz pa mislim, da zakonska, ki sta mož in žena, pa postaneta oče in mati, kljub vsemu ostaneta: MOŽ & ŽENA.

Natipkal pa tega nisem zato, da bi agitiral zoper katoliške šole. Bog ne daj! Napisal sem, da informiram o poskusih, kako reševati stare probleme — po novem. Morda bo tudi Avstralija začela kaj podobnega. Pa naj začne Avstralija ali katerakoli dežela kaj takega ali podobnega — no-

bena ne bo uspela, če bodo starši podirali, kar šola in cerkev zidata.

5.

Nikoli ne bom pozabil fanta, ki je bil odličen učenec v katoliški šoli in je bil vedno pri maši in pogosto pri zakramentih. Ko je pa šolo končal, ga ni bilo več blizu. Nekoč sem ga srečal na cesti in vprašal: "Kaj je s teboj, Tom? Ne vidim te več v cerkvi . . ."

Njegov odgovor: "Moj očka pravi, da je človek lahko dober in pošten, če hodi k maši ali pa ne".

Kakšno odgovornost si nalaga tak "očka"-

Z Vseh Vetrov

PROMETNE NEZGODE naprej in naprej povzročajo nadaljnje smrti na naših javnih cestah. Vse kaže, da v državi NSW ob koncu leta število prometnih smrti ne bo mnogo pod — TISOČ! Pa je NSW le ena država med sedmimi. Pri vsem tem ne moremo zakriti veselja nad dejstvom, da — vsaj pa naši vednosti — doslej v tem letu med ubitimi ni bilo slovenskega imena. Kar zadeva sam Sydney, letošnja MATICA RAJNIH spredaj v pričujoči številki tudi sicer nima nikogar zapisanega. Bodimo Bogu hvaležni za to in glejmo, da tudi v naslednjih maticah ne bo slovenskih imen, ki bi prišla vanjo po naši krivdi!

OLIMPIADA V TOKIU je "skoraj" spravila avstralske udeležence v slabo luč. Nekateri med njimi so imeli predolge prste. No, pa so nerodnost hitro popravili. Stvar je pripisati tudi okolnosti, da olimpijade od leta do leta bolj rastejo in se širijo, ko jim dodajajo vedno nadaljnje vrste športa. Zato rastejo tudi vrste udeležencev, pa je težko zmerom izbrati najbolj disciplinirane ljudi. Razmišljajo, da bi športne vrste nekako omejili in nove le poredko dodajali na program. Gre tudi za to, da ne bi bilo pretežno in predrago napraviti potrebne prostore in pozorišča. Tokio je zmogel, saj je menda res največje mesto sveta. Pa je celo Tokio moral napeti vse sile, pa še ni mogel vsemu kaj. Ni pričakoval toliko nastopajočih, moral jih je stisniti skupaj in so se drenjali. Prihodnja olimpiada bo v Mexico City, ki je neprimerno manjše mesto, zdaj naj pa še bolj raztegnejo program in uvedejo nove točke?

PAPEŽ BO ODLETEL V INDIJO na svetovni evharistični kongres v Bombay, to je tudi zdaj dognano. Polet bo kratek in po papeževi lastni želji kar mogoče preprost. Vsekako bo pa vzbudil svetovno pozornost. Besed in slik ne bo manjkalo, pa tudi komentarjev ne. Nekateri bodo povedali o papeževih namenih, ki papež sam zanje ne bo vedel.

SLOVENCİ V TORONTU, Canada, ki so združeni v društvu BARAGA, so si nedavno omislili svoj lastni SLOVENSKI DOM. To je 44 čevljev široka in 115 čevljev dolga hiša, ki je nekoč v njej poslovala banka, pozneje pa prodala neki tovarni. Ta je prizidala dvorano za shrambo avtomobilskih predmetov. Pa tudi tovarna je morala misliti na nove prostore in je omenjeno poslopje postavilo

naprodaj. Društvo BARAGA je zagrabilo. Imelo je na banki 20.000 dolarjev, cena poslopja je bila 35.000. Manjkajočo vsoto si je izposodilo na banki in zdaj imajo Slovenci v Torontu svoj DOM — poleg dveh lastnih župnijskih cerkva, ki imata obe tudi dvorano in celo vrsto drugih prostorov. Seveda vse sami vzdržujejo. Morajo biti drugačni tiči tam v Torontu kot kje drugje . . .

V SKOPJU PO POTRESU stoji med drugimi obnovami tudi otroška infekcijska klinika, ki jo je mestu podarila avstrijska Katoliška Karitas. Ustanova obsega štiri montažna poslopja. Potrebni denar so nabrali avstrijski otroci, člani mednarodne organizacije CARITAS.

POGREBNI ZAVODI v Združenih državah se že do ostudnosti med seboj kosajo, kateri bo mrtvece "lepše" pokopal. Nagrmadijo na krsto in na grob toliko zunanega lišpa, da je turoba smrti do kraja zabrisana — vsaj tako mislijo. Zato pa tudi stane srednje "lep" pogreb skoraj poldrug tisoč dolarjev. Cerkveni predstojniki se drug za drugim oglašajo zoper to potrato in neumesten lišp. Zlasti verne ljudi opozarjajo, da naj bi bil "krščanski pogreb izveden v vsej preprostosti in miru, kot se je izvršil pogreb našega Gospoda."

"MINIMUNDUS" — pomanjšan svet — se razprostira na odprtem polju na Koroškem ob cesti, ki vodi iz Celovca v smeri Vrbskega jezera. Ta ustanova je posebnost Koroške, oziroma Celovca, ki pritegne v deželo iz vseh krajev Evrope veliko število obiskovalcev. Na pozorišče tega pomanjšanega sveta skušajo spraviti kolikor mogoče mnogo znamenitosti iz vsega sveta, seveda v močno pomanjšani meri. Vendar so tam nameščeni spomeniki prilično veliki in jim komaj moreš reči "igračke". Salzburška stolnica na primer, ki so jo namestili v "Minimundusu" to poletje, ima stolpe za dve človeški velikosti. Zamislila je to ustanovo avstrijska organizacija z imenom "Rettet das Kind". Že samo ime pove, da ji gre za pomoč osirotelim otrokom. Obiskovalci Minimundusa prispevajo v društveno blagajno in vsi dohodki gredo v dobre namene.

PREGANJANJE JETIKE precej dobro uspeva po vsem svetu, najbolj pa v Avstraliji. Svetovna organizacija za splošno zdravje, ki ima v evidenci razširjenost jetike, z dosedanjimi uspehi še

ni zadovoljna. Izjavlja: Jetiko (tuberkulozo) bomo lahko smatrali za ugnano, kadar bo število na jetiki obolelih otrok pod 14. letom pod en procent. Doslej še nobena dežela na svetu ni dosegla tega uspeha. Najbliže mu je Avstralija, vendar se tudi tu pojavi na leto še kakih 3,000 jetičnih obolenj. V primeri z ostalim svetom je to jako malo, saj umrje na svetu okoli 3 milijone ljudi na tuberkulozi vsako leto, v istem času se pa pojavijo 3 milijoni novih obolenj. Avstralija vztrajno nadaljuje boj zoper tuberkulozo in federalna vlada razdeli med države okoli 5 milijonov dolarjev vsako leto za uničevanje jetike.

NADURNO DELO je po avstralskih tovarnah močno razširjeno. Vladna statistika ve povedati to: Podatke imamo od 2,500 tovarn, ki zaposlujejo skupno 510,000 delavcev in delavk. Od tega števila tovarn skoraj 70% vzdržuje nadurno delo in pri tem zaposlijo 37% v njih zaposlenih delavcev. Poprečno odpade na poedinca nekaj nad 3 ure nadurnega dela na dan.

V **CALIFORNIJI** so bile vse javne ceste polne avtomobilov neki dan v letošnjem septembru, ko je Amerika slavila neki svoj državni praznik. Skoraj vsi avtomobilisti so imeli na svojih vozilih odprte radije. Začudili so se, ko so zaslišali božične pesmi. Neka postaja jih je kar venomer oddajala. Čez čas so pesmi prenehale in oglasil se je napovedovalec: "Lahko si mislimo, da se čudite, zakaj smo že zdaj začeli oddajati božične pesmi. Storili smo to zato, da jih slišijo tudi tisti, ki o Božiču ne bodo več med nami . . ." Vozniki avtomobilov so razumeli, da je bil to samo dobro premišljen opomin: **VOZITE PREVIDNO!**

JAVNI SLUŽABNIKI — public servants — je v Avstraliji ime za poslance, senatorje, ministre in celo za samega predsednika. Imamo "javne služabnike" po posameznih državah, imamo jih pa seveda tudi v zvezni prestolnici Canberri. Pri opravljanju svoje "javne službe" so si skoraj zmerom v laseh. Tisti, ki pripadajo vladni stranki, podpirajo eno mnenje, opozicionalci pa drugo. Redko v kakšni zadevi soglašajo. Čudna soglasnost se je pa pojavila med "javnimi služabniki" v Canberri oni dan, ko so si lepo sporazumno povišali "javnoslužabniške" plače — za nekako eno četrtno. Menda ni bilo treba niti debate, kar prikimali so in nihče ni drugemu zavidal. Opozicija je bila takoj za to. Niso pa tako nezavidni tisti, ki jim gospodje v Canberri "služijo" — navadni državljani in volilci. Dober zgled soglasnosti v Canberri je takoj ustvaril med ljudstvom zahtevo: višje plače

V SENCI KRIŽA

I. Burnik

*Nemalo časa, ki beži,
se že oziram v tramontano.
Sprašujem sonce — me skrbi:
Pa koliko še dni
je zdaj pred mano?*

*Li kmalu večnost bom učakal,
bo časa ciklus me obšel?
Neznano kje v brezкраjnosti
poslej bom pel
in v senci križa
na vstajenje čakal.*

tudi nam! Čudno, čudno, da "navaden" folk ni vesel, kadar se med "javnimi služabniki" pojavi stoprocentna soglasnost . . .

IZ BELGRADA poroča svetovni tednik NEWS-WEEK: Inflacija je kuga komunistične Jugoslavije. Povišanje plač in dviganje cen . . . pritiska in sili na prevrednotenje denarja. Pričakujejo, da bo z novim letom poskočil dolar od sedanje vrednosti 750 din na 1000 din.

ZMAGA PREDSEDNIK JOHNSONA in njegove demokratske stranke je res nekaj velikega in ves svet je videti z njo zadovoljen. Če je pa proslavljanje zmage popolnoma na mestu tudi zato, ker je z njo tako zadovoljen tudi komunistični del sveta, se bo šele pokazalo. Upajmo, da se Johnson in njegovi tega živo zavedajo.

NOVO ! NOVO !
SLOVENSKO DRUŠTVO CANBERRA,
A.C.T.

vabi rojake iz Canberre in okolice na

PRVO DRUŠTVENO ZABAVO

v soboto dne 21. nov. ob 7:30

Dvorana: ACT LAWN-TENNIS HALL

M A N U K A

Vljudno vabi: **ODBOR.**

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Iskreno sožalje

Oh, kakšna nesreča je zadela naše prijatelje v Myrtlefirdu. Liličca Tomažič in dva njena bratca so ostali brez očeta. Ponesrečil se je z avtom do smrti, ko je šel iz Melbourne domov.

Zelo se nam smilijo, posebno njihova mama, ker bodo vse družinske težkoče sedaj na njej. Ostala je brez dohodkov za življenje. Zato iz srca kličemo vsem prijateljem, pomagajmo, kar kdo more. Vsak šiling jim bo pomagal za vsakdanji kruh. Bog naj tisočkrat povrne vsem. Nikoli ne boste pogrešali, kar boste darovali ubogi družini.

Ti, Liličca, pa le spet pridi v Melbourne, boš šla z nami v slovensko šolo, pa se boš potolažila.

Uršičeve sestre

Rojstni dan moje botre

Sklenili smo, da bomo botri za rojstni dan naredili party. Ko je zvedela, je rekla, da je to prvi party, ki so ga ji drugi naredili. Naša mama je naredila torto. Čeprav je bila to njena prva torta, je bila lepa videti, ko je bila gotova. Ko smo bili na party, smo ugasnili luči in prižgali samo sveče na torti. Jaz sem nesla botri torto, Dragica pa buteljko vina, čeprav botra ne pije. Bojan je pa nesel šopek tulipanov. Zapeli smo: Happy birthday, moj brat Bojan je pa zapil Happy Fathers Day. Vsi smo se začeli smejeti, Bojan je pa bil v zadregi in je botri rekel, da bi najrajši zajokal. Botra ga je tolažila in rekla, da je bilo smešno. Meni bo ostal party v lepem spominu, upam, da tudi botri. Spoznala sem, da je lahko tudi v Avstraliji lepo, če se imajo ljudje radi. Lepe pozdrave vsem Kotičkarjem in bralcem.

Julka Pintarič, Prahran, Vic.

Balchov Tonček v svojih hribih. Poiščite njegovo pismo tu spodaj. Je zelo zanimivo.

Mama mi pomaga pisati

Že dolgo mi je oče obetal, da me vzame s seboj v Melbourne. Prejšnji teden me je pa res vzel s seboj. Zelo sem bil vesel. Moje oči so videle veliko lepega. Ali nikjer se niso toliko časa ustavile, kot pred podobo sv. Antona. Rad bi jo kupil očetu za spomin, ker je moj očka tudi Anton, ne samo jaz. Očka me je vprašal, kaj bi rad kupil. Povedal sem, da sv. Antona. No, pa pojdiva kupit, je rekel. In sva kupila zraven še Fatimsko Mater božjo. To je ravno prav, ker pri nas nismo nič takih reči imeli, odkar nam je hiša pogorela. Zdaj imamo novo. Ni lepa hiša, pa vsi jo ljubimo, ker jo je oče sam naredil.

Mi živimo v hribih in lepi so naši hribi. Posebno sedaj, ko vse cveti. Ko pridejo Uršičeve, gremo nabirat rože in deklice jih odnesejo domov. Novembra sem bil pri birmi. Rad bi se pridružil slovenski šoli, da bi se naučil dobro čitati in pisati. Govorim še kar dobro, brati Kotiček in napisati pismo mi pa mama pomaga. Pa ne more zmerom, ima veliko dela pri prašičih. Ko prideva z bratom iz šole, ji greva pomagat.

Anton Baloh, Riddell, Vic.

Pisemce Palčkom pod Triglavom.

No tako, palčki, vam midva spet enkrat piševa. Oprostite, palčki, nisva mogla pisati prej, ker smo se učili v slovenski šoli za igrico Kekec in Mojca. Morda kaj veste o tej igrici, palčki? Jaz sem v igrici Tinka, ki se tako boji zmaja. Marko je pa tisti, ki se mora v igrici stepsti s Kekcom in ga mora zmagati. To igrico smo šli igrati tudi v Geelong in zdaj menda gremo tudi v St. Albans. Potem bo gospodična Anica videla, če smo sposobni za iti v Sydney.

Palčki, ali veste, kje je Sydney? Če veste, bi morda prišli gledat našo igrico, seveda, če nas bo gospodična Anica peljala tja. Ampak, palčki, prej morate nama pisati. Tako, palčki, pa tudi povejte, če mislite, da bi midva lahko prišla k vam, da bi videla Slovenijo. Če bi radi vedeli, koliko sva stara, da ne bi bila prevelika za vašo družbo: Marko je star osem let, jaz pa devet. — No, tako, palčki, na svidenje!

Miriam in Marko Grandovec

Misli, November, 1964

UMRETI NOČEJO

VESELO POROČILO

o "KOROTANU"

Pred dvema mesecema sem poslal Mohorjevi v Celovec za KOROTAN na Dunaju naš ponovni dar: ČETRTI STOTAK. Ko sem zadnjič poročal (v maju), je bilo darov še za 50 funtov. Od takrat sem dobil nadaljnje štiri: Dva neimenovana po 20 funtov, Franc Vrabec 10, Ivan Ploj 2. V zahvalo sem prejel spodaj objavljeno pismo, ki sem ga najprej prebral pri vaji pevskega zbora ŠKRJANČKI v Sydneyu. Na pobudo pevcev sem se odločil, da bom nabiral še za peti stotak. Takoj so darovali po 1 funt: Ivan Kobal, Lojze Košorok in Franc Danev, Roman Reja je primaknil 10 šil. Vsem lepa hvala!

Tako je postavljen temelj za PETI STOTAK. Ko boste spodnje pismo prebrali, se ne bojim, da boste na ta temelj začeli TAKOJ postavljati nove opeke. — P. Bernard.

Dunaj, 12. oktobra 1964

Bennogasse 28, Wien 8

Dragi p. Bernard: —

S hvaležnostjo in veseljem sem prejel obvestilo iz Celovca, da ste vnovič poslali 100 avstr. funtov za zidanje visokošolskega doma na Dunaju. Pristrčno se zahvaljujem Vam in vsem dobrotnikom, ki so prispevali s svojim darom.

Vi ste naši najbolj oddaljeni rojaki, pa vseeno ne pozabite na potrebe in skrbi koroških Slovencev.

Z veseljem Vam sporočam, da smo pravkar začeli z gradbenim delom. Zdaj ko gledam na prehojeno pot, se mi zdi skoraj neverjetno, da smo prišli do tega prvega uspeha. Prav nič nismo imeli v rokah, ko smo se odločili za ustanovitev visokošolskega doma. Z božjo pomočjo smo premagali eno težavo za drugo, in zdaj lahko rečemo, da je uspeh gotov. V dveh letih bo šestnadstropna stavba končana. Naši maturantje, ki prihajajo v vedno večjem številu iz slovenske gimnazije v Celovcu, ne bodo več v skrbeh, kje bodo našli na

Dunaju primerno stanovanje. Imeli bodo svoj dom, v katerem bodo imeli poleg stanovanja tudi vse ugodnosti za narodno udejstvovanje in za dobro vzgojo. Zato je visokošolski dom nujno dopolnilo slovenske gimnazije.

Že pred par leti smo ustanovili provizorični dom, ki nas potrjuje v prepričanju, da je bila zamisel visokošolskega doma res potrebna.

Visokošolski dom ni namenjen, da bi tu študentje ugodno in brezplačno živeli. Vsak si bo stanovanje v domu sam plačal. Zaradi tega naši študentje med počitnicami delajo in kolikor je mogoče tudi med šolskim letom, da se sami vzdržujejo. Dom pa je potreben, da ne bi bili prisiljeni iskati drugod stanovanja, ki so zelo draga, in da ne bi bili raztreseni po velemestu, kjer je polno nevarnosti za potujčevanje, za narodno in versko brezbriznost.

Naj Vam še na kratko opišem bodoči dom. Naše zemljišče meri samo 480 kvadratnih metrov. Zato zidamo na visoko in sicer do višine, ki je predpisana od gradbene oblasti. V šestih nadstropjih bomo imeli osemdeset sob z eno samo posteljo. Poleg dvorane, kapele, knjižnice, i.t.d., bo vsako nadstropje imelo še svojo čitalnico in majhno kuhinjo, kjer si študent lahko sam kaj skuha za zajtrk in večerjo, medtem ko gre za kosilo na univerzitetno menzo, ki ni daleč.

Morda bo kdo rekel, da je vse to preveč za naše razmere. Vendar smo morali izkoristiti vse gradbene možnosti, ker samo tako je gradnja rentabilna. Poleg tega pa predvidevamo vedno večje število naših študentov. V kolikor teh še ne bo, bomo oddali ostale sobe drugim in si s tem pomagali pri odplačevanju posojila.

Posebno še dve leti, ko imamo samo izdatke in nobenih dohodkov, nujno potrebujemo pomoč naših dobrotnikov. V to pomoč še naprej zaupamo, ker gre za važno narodno zadevo, namreč za podporo našim koroškim rojakom, ki so na braniku slovenstva.

Vas pristrčno pozdravlja

Ivan Tomažič.

za KOROTAN

Iz Slovenske Duhovniške Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 15. nov. (tretja v mesecu): **Leichhardt**,
sv. Jožef, ob 10:30.

Nedelja 22. nov. (četrti v mesecu):
Sydney, St. Patrick ob 10:30.
Villawood, Gurney St. ob 10:15.

Nedelja 29. nov. (peta v mesecu, prva ADVENT-
NA): **NEW CASTLE-HAMILTON**, večerna služba
božja, podrobnosti z osebnimi pismi.

Nedelja 6. dec. (prva v mesecu):
Blacktown ob 10:15.
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30.

WOLLONGONG (izjemoma namesto dru-
ge nedelje v mesecu zaradi Miklavževanja
društva DANICE takoj po maši) ob 5.00 pop.
v katedrali.

Nedelja 13. dec. (druga v mesecu): **Sydney**, St.
Patrick, ob 10:30.

IZ ODLOKA O SVETI MAŠI

(Po sklepih vesoljnega zbora)

“Cerkev resno želi, da Kristusovi verniki, ki so navzočni pri tej sveti skrivnosti — sveti maši — niso tam kot tujci in gledalci, ki ne znajo govoriti. Nasprotno! Obrede in molitve morajo dobro razumeti in pri svetem dejanju morajo čim bolj popolno in pobožno sodelovati. Božje besede jim morajo razsvetliti razum in Gospodovo Telo jih mora pri obhajilni mizi hraniti. Naj Gospoda zahvaljujejo s tem, da skupaj z duhovnikom darujejo Bogu brezmadežno žrtev. Naučijo naj se tudi darovati sami sebe. S Kristusom Srednikom naj se vedno bolj bližajo Bogu, ki bo končno vse v vsem.”

ROMANJE V LIVERPOOL — LEPO

Po dveh pustih deževnih in mrzlih dneh se je naredil krasen dan. Drugega ni bilo pričakovati — okoli 25 naših romanj je že bilo, niti enega nam vreme še ni skazilo. V Liverpoolu je bila udeležba zelo lepa, saj smo skoraj polovico velike nove cerkve zasedli.

Novo je bilo vsekako to, da smo bili prvič pri sv. maši **po slovensko**. Nekaj zgodovinskega! Odslej bo prišlo v navado, **če bo le od strani vernikov primerno sodelovanje** z duhovnikom. Brez vestne pozornosti na potek sv. maše s knjižico v roki je sodelovanje nemogoče.

Pripravljeni smo na pritožbo, da pri maši po slovensko odpade preveč petja. Vendar — nekaj ga je še. In kar ga je, je mišljeno kot **ljudsko petje**. Sploh pa, komur je kaj na tem, da se svete maše zares udeleži, posebnega pevskega zbora ne bo dolgo pogrešal. Sicer pa knjižica pove: Pevski zbor naj zapoje pred mašo in po maši cerkvenemu letu primerne pesmi. Lahko pa tudi po pridigi in duhovnik počaka, da potem verniki z njim moliijo **VERO**.

Udeleženci romanja v Liverpool ste dobili knjižico za slovensko mašo in še eno: Ura molitve pred Najsvetejšim. Ohranite si jih za spomin na to lepo romanje. Mašno jemljite s seboj k nedeljskim mašam — tudi če ne greste k slovenski. Če si še ne upate slediti angleški, jo lahko rabite in na tihem sledite po njej vsaki maši. Z ono drugo knjižico pa tu pa tam stopite v cerkev in izmolite iz nje kako poglavje ...

Knjižic **MAŠA PO SLOVENSKO** nimamo dovolj, da bi postregli z njimi rojakom izven Sydneya. Naročniki na list **MISLI** boste pa naši isto besedilo v **KOLENDARČKU ZA LETO 1965**.

★

MOLITVENA ZVEZA ZA SLOV. DOMOVINO

URA MOLITVE bo spet v nedeljo 6. decembra ob 4. popoldne v stranski kapelici cerkve sv. Frančiška v Paddingtonu.

Na to **IZSELJENSKO NEDELJO** bomo v svoje molitve za blagor domovine vključili vse slovenske izseljence z namenom, da bi se ravnali po lepih besedah treh slovenskih škofov, katerih pismo je na drugem mestu v pričujoči številki.

MIKLAVŽ PRIDE TUDI LETOS

P. Bernard

KO SE NAPOVEDUJEJO MIKLAVŽEVI PRIHODI tudi letos kot vsako leto po naših naselbinah in drugod po vernem svetu, mi prihaja na misel, kar sem nedavno bral. Stalo je v nekem članku, ki je tožil, da vera po svetu peša. Pa je zašel v članek tudi naslednji stavek:

"Zelo bi bilo želeli, da bi naši otroci čim delj resno verjeli v svetega Miklavža in njegov prihod med otroke."

Take "želje" pri MISLIH nimamo in zelo želimo, da bi je nikjer na svetu ne imeli. Da sveti Miklavž je in se veseli gledanja božjega obličja v nebesih, to drži. Da pa prihaja za svoj god med otroke iz samih svetih nebes — takega **krivoverstva** naj bi otroci nikoli ne slišali, tudi v svoji najnežnejši dobi ne!! Kdor je tisto željo zapisal, sam vero podira, pa si domišlja, da jo podzidava.

S tem ni rečeno, da smo zoper razna "miklavževanja". Nikakor ne! Naj le bodo in lepo naj se izvrše. Toda že v sami napovedi naj bo izraženo,

da je to **i g r a** in ne resnica. Naj se ne reče: SVETI Miklavž prihaja, ampak samo: MIKLAVŽ prihaja. "Ponarejen" svetnik je in onega zaresnega samo posnema — ali vsaj misli, da ga posnema. Naj ne bo otroka, ki bi tudi samo "čim krajšo dobo" verjel, da res gleda SVETEGA Miklavža. Kakor hitro je zmožen, da vsaj malo razume, kar mu kdo pripoveduje, povejte mu o razliki med tem in onim Miklavžem in obenem o pomenu te Miklavževe **i g r e**, ki na SVETEGA Miklavža **s p o m i n j a**, nikakor ga pa iz nebes ne privablja.

Zakaj tako? Če vse drugo izpustim: Zato, ker bi bilo kaj drugega **l a ž**. Laž pa ostane laž, pa naj bo še tako "sveta"! Nikar naj kdo ne misli, da bodo otroci manj imeli od Miklavža, če vedo, da je samo **i g r a** med nami, da pa resnični SVETI Miklavž pri tem tudi svoje dobi — časten spomin in zahvalo, da nam je dal tak lep zgled, ko je še živel na zemlji. Njegovo zgodbo otrokom povejte, pa bodo razumeli Miklavževo igro in jo po svoje uživali!

Lanski Miklavž med otroki v Wollongongu

NA OBISKU PRI GOSPE

Kako zna gospa delati vse naenkrat!

Cvre na olju krompirjeve rezine in odganja na hodnik velikega igračastega psa, pristavlja med razstavljene šolske zvezke na mizi pepelnik in teče odgovarjat na telefon, mimogrede pokaže zadnje darilo sinku, kitajski kokošji parček, se pozanima, ali se piše "skobeljnik" ali "skobelnik", spravi v hladilnik zalogo mesa, iztrga sinku miniaturno brzostrelko, nastavlja na plin samovarček za ka-

vo, me postavi pred slovnični problem: "Kam ste dali svoj klobuk?" ali "Kam ste dali vaš klobuk?"

Vdihavam dobri vonj po olju.

Zrezki, pes, telefon.

Kakšno polnost eksistence lahko ustvari okrog sebe ženska!

Vrh hladilnika leži poševno odprt Slovenski pravopis.

Še je upati, da bomo živeli, dokler se bosta spajala v tako sporazumno tihožitje hladilnik in pravopis.

(Iz: Alojz Rebula: TRŽAŠKI DNEVNIK)

NEW SOUTH WALES

Wollongong. — Prav lepo se je posrečilo našemu društvu DANICA, da nam je v soboto 17. oktobra priredila kulturni večer, ki ga ne bomo kmalu pozabili. Na povabilo društva so prišli med nas "Škrjančki" iz Sydneya in nam v lepo okrašeni dvorani zapeli dolgo vrsto zares izbranih narodnih in umetnih pesmi. Imeli smo tudi kar dober obisk od strani tukajšnjih rojakov, ki jim gotovo nikoli ne bo žal, da so se odzvali vabilu. Marsikatero oko se je porosilo ob poslušanju prelepih melodij. Vsak je moral občudovati krepak nastop in globoko izvežbanost tega moškega zboru. Pred še tako izbirčnim občinstvom lahko nastopijo povsod. Moramo jim izreči najlepše čestitke in iskreno zahvalo, da so se potrudili med nas. Največ zahvale gre pevovodju g. Klakočerju, ki se ne ustraši nobenega napora, da svoje zveste pevce izvežba do tako visoke stopnje glasbene popolnosti. Po končanem programu na odru smo se še nekaj uric poveselili ob zvokih domače harmonike in bolj od blizu med seboj spoznali. Upamo, da nas bodo naši dragi Škrjančki še kdaj obiskali. Le pozdrav in srčna jim hvala! — **Anton Pirnar.**

Warila. — Naša "vas" je del velikega Wollongonga, zato smo se Slovenci tudi od tu udeležili koncerta sydneyjskih ŠKRJANČKOV v soboto 17. oktobra. Kaj naj rečem? Te dni sem govoril z mnogimi rojaki, ki so bili na koncertu. Vsi so močno zadovoljni in ne morejo prehvaliti sydneyjskih fantov ter njihovega pevovodjaka. Po končanem koncertu so se pa spet izkazali z muziko, ob kateri smo se iz srca poveselili. Pomembno je pa zlasti to, da je tu med nami rojak Oblesček že začel zbirati pevce in mi je zaupal, da ne bo nehal. Moramo tudi v Wollongongu imeti svoj pevski zbor. Jaz mu želim mnogo uspeha in upam, da bo uspel. Ima veliko navdušenja in tudi pevskega daru. Res bo lepo, če bomo tudi pri nas imeli kaj takega kot v Sydneyu. — Za zdaj pa mi je še to povedati, da društvo DANICA pripravlja Miklavžev večer v Wollongongu in letos bo gotovo še posebno lep, ker se bo vršil na nedeljo in sicer takoj po sveti maši, ki bo v decembru izjemoma že na prvo nedeljo, to je 6. decembra, prav na god sv. Miklavža. Le pridite v velikem številu iz vseh krajev velikega Wollongonga. Škrjančkom pa še enkrat pozdrav in zahvala! — **Zvonko Groznik.**

Concord. — Spomnil sem se, da sem nekoč bral prijazno zgodbičico. Ta spomin me zdaj tako tišči, da moram takoj poročati v MISLI. Bilo je menda v Ljubljani ali kje. Po kaj je šel takrat v Ljubljano rajni skladatelj Vinko Vodopivec, ne vem. Bral sem, da je nekje tam sedel pri kupici vina in zraven je stala kupica vode. Pa je prišel mimo rajni pisatelj dr. Ivan Tavčar in ljubljanski župan. Zagleda se v obe kupici in seže po tisti, ki je imela v sebi vino. Gospod, vi imate že ime tako, da vina ne smete piti, kar pri vodi ostanite, je rekel. Gospod Vodopivec pa, ne bodi len, vstane in se razjezi: Gospod župan, kar nazaj kupico! Jaz nisem samo Vodopivec, sem tudi Vinko, zato lahko mešam. — S tem je Tavčarja ugnal v kozji rog. Jaz pa razmišljam, kako je s tajnico sydneyjskega društva, gospodično Vodopivko. Ne vem, če kdaj sedi pri kupici vina, ampak ker ji je ime Tončka, bi pred dr. Tavčarjem težko našla izgovor. Pozdrav in brez zamere! — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Bell Park. — Javljam vam, da sem dosedaj redno prejemale list vsak mesec, septembrske številke pa nisem dobila. Ne vem, kaj je vzrok. Ali se je izgubila na pošti ali ste pa pozabili poslati. Čakala sem do oktobrske številke, če bi morda obe naenkrat prišli. Prišla je pa oktobrska sama. Prav lepo prosim, pošljite mi naknadno septembrsko, ker bi rada dala ves letnik vezati. Je namreč v MISLIH tako lepo in zanimivo branje, da ne moreš prej od njih, dokler vsega ne prečitaš. Zato se vam že naprej zahvaljujem za ponovno poslano 9. številko. S pozdravom — **Veronika Seljak.**

Footscray. — Kot nov naročnik sem prejel zaostale številke, ki so mi pripadale, in se lepo zahvaljujem. Mi smo v Avstraliji komaj leto dni. Stanujem z mamo, imam pa tudi brata in sestro, oba poročena. Ker smo še tako novi tukaj, si lahko mislite, kako nam je prijetna slovenska beseda, ki jo najdemo v vašem listu. Ko berem o živahnem gibanju med rojaki v Sydneyu, mi je žal, da nisem bliže in ne morem sodelovati pri ondotnem društvu. Obljubljam pa, da bom v kratkem poslal prostovoljni prispevek za DOM, ki ga želite ustanoviti v Sydneyu. Pozdravlja vas vsa naša družina, posebno podpisani **Boby Celofiga.**

St. Albans. — Iz Prekmurja smo prejeli neveselo vest, da je družina Tratnjek v vasi Renkovec, p. Turnišče dne 5. septembra popolnoma nesrečno pogorela. Ogenj je uničil vse Tratnjekovo gospodarstvo. Tukajšnji rojaki smo napravili akcijo in zbrali nekaj za prvo pomoč. Lepo bi prosil, ako bi objavili seznam družin, ki so prispevale za pogorelo družino: Ludvik Koren (£40-0-0), Ivan Lackovič (£15-0-0), Ivan Nemec (£5-0-0). Po eno funto: Ignac Lipič, Janez Drofenik, Janez Ogrizek, Atilio Vincentin, Martin Recek, Ivan Vuk, Jože Kodila, Jože Nemec, Štefan Baligač, Štefan Lutar, Veronika Laba, druž. Kovačević. Po deset šilingov: Franc Ternar, Štefan Čurič, Viljem Bauer, Franc Magdič, Ivan Švent, Jože Peceli, Ivan Rob, Jože Sušec, Štefan Turula, Jože Feher, Franc Grecland, Hilda Kochanovski. Štiri šil: Alojz Žižek. Denar je bil že odposlan nesrečni družini Tratnjek. Prav prisrčna zahvala vsem darovalcem, posebno pa Ignacu Lipiču, Ivanu Nemcu in Ivanu Lackoviču. Gg. I. Lipič in I. Nemec sta dobrovoljno akcijo organizirala. Uredništvu "Misli" pa hvala za objavo. — **Družina L. Koren.**

QUEENSLAND

Brisbane. — Naj spet pride v list nekaj novic od nas. Upam, da bodo dobrodošle. V rožnovenskem mesecu oktobru smo imeli spet med seboj našega potujočega misijonarja g. dr. Mikula, Med cerkvenim nagovorom nam je dal tudi nekaj "šole", da smo se поблиže seznanili s slovenskim besedilom svete maše. Omenil je, da to za nas Slovence ni tako velika novost. Saj nam je sv. Stolica že pred desetletji dovolila precej slovenskega besedila pri službi božji. Pomembno je pa to: Kar sta naša apostola, solunska brata, uvajala med naše prednike že pred 1100 leti, to so zdaj dobili vsi narodi sveta. Povsod smejo mašo imeti v domačem jeziku. — Po službi božji smo šli spet v dvorano na domačo čajanko, kakor je že stara naša navada. Ob tej priliki smo se od osebe do osebe seznanili z družino Staneta Plaznika, ki se je nedavno preselila k nam iz Melbournea. Bil je prav prijeten sestanek. — G. dr. Mikula si je med nami nabral nekaj podatkov za svojo nadaljnjo pot in to med raztresene rojake po severnih predelih Queenslanda. Želel je kolikor mogoče vse videti in jim dati moralnega poguma. Odšel je od nas z našimi najboljšimi željami in upamo, da se bo ob povratku spet ustavil med nami in povedal, kako se mu je potovanje obneslo. Izročil nam je tudi pozdrave naših rojakov iz krajev, koder je hodil zadnje mesece. Naj prejmejo rojaki našo zahvalo za pozornost in tudi naš pozdrav. Da ta pozdrav lahko pošljemo, gre priznanje našemu uredniku, ki nam tako vestno pošilja vsak mesec list, da nas

povezuje do skrajnih mej te obširne zemlje. — Zdaj še nekaj. Ko se ravno vrši tretja seja vesoljnega zbora v Rimu, naj povem, kaj sem zasledil v enciklopediji. Kako so na prejšnjih vesoljnih zborih škofje glasovali? Vsak je izrazil svoje mnenje o točki, ki so jo obravnavali, s tem, da je na določen način obrnil glavo. Tako je bilo tudi na tridentinskem zboru. Seveda pa nekoč ni bilo toliko škofov skupaj kot zdaj. — Na koncu lepo pozdrav. — **Janez Primožič.**

Brisbane. — Oprostite, da tako pozno pošiljam naročnino. In tudi oprostite, da se v imenu naročnikov v tem kraju malo pritožim. Radi bi imeli več novic in dopisov iz Brisbane in tudi iz drugih krajev Queenslanda. Vi, urednik, bi moral nagnati našega poročevalca Janeza, da bi za vsako številko kaj napisal. Pa brez zamere! Pa v list tega ne smete dejati, to je samo za vas. — **Naročnik.**

PRIPOMBA: — Pa sem le dejal v list, zdaj naj vas pa iščejo, če hočejo, in naredijo z vami, kar hočejo. Jaz pa pravim in zapišem: Če bi le še dva druga v Brisbane tolikokrat poročala v MISLI kot vaš "Janez", pa bi ne bilo treba pritožb. In koliko vas je. Ali naj vas spomnim na tisto, kar je nekoč zapisal v svoj list hudomušen urednik v domovini: Bral bi še vsak h... č, pisal pa nič! — **Urednik.**

WESTERN AUSTRALIA

Perth. — Iz prijateljskega pisma družine Racmanove sem izvedel nekaj novic, ki vzbujajo čustva hvalečnosti do Boga in Marije Pomagaj. Iz dolgega prekomorskega potovanja in bivanja v domovini sta se z izboljšanim zdravjem srečno vrnila k svojim družinam Franc Soklič in Stanko Tavčar; želimo, da bi mogla nadaljevati svoje podjetno poklicno delo! — Gospa Anica Tomšičeva je srečno prestala težjo operacijo in se zopet povrnila k svoji družini. — Dne 19. okt. bi se bila mogla zgoditi strašna nesreča. Na William St. je trček prevrnil Holden g. Jožeta Hribarja iz Floreat Parka, previdnega izkušenega avtista. Holden razbit, prevrtnjen na streho — dejanska škoda; obenem pa čudežna sreča — g. Hribar je ostal nepoškodovan! Čestitamo! Pritrjujemo, kar verno dostavlja gornje pismo: "Se pa res ponovno zopet moramo zahvaliti Mariji Pomagaj!" (Iz izkušnje lahko potrdim: g. Hribar je s svojo družino ponovno poromal na Brezje, ko so se nedavno mudili v domovini; Jože zelo časti našo Marijo Pomagaj v Perthu in rad prispeva za naše cerkvene potrebe v Marijino čast.) — **J. Mikula.**

AKCIJA ZA DOM

SKLAD ZA SLOVENSKI DOM V SYDNEYU je v zadnjem mesecu poskočil za £81. Torej je dosedaj nabranega £489.13.9. Zazvala, da je prirastek ta mesec kar lep, gre predvsem pevovodji moškega zbora g. Ludviku Klakočeru, ki je priskočil Akciji na pomoč z velikodušnim, da, lahko bi rekli mecenskimi darom £50. Bog daj, da bi imel še mnogo posnemalcev, ali pa celo takih, ki bi ga prekosili! Če bo še več takih darov, bo vsota kar hitro poskočila na tisoč. Treba je samo deset takih darov, pa bo prvi "jur" tukaj.

Srečke za tombolo v prid sklada za Slovenski Dom so že nekaj tednov v prodaji. Kot kaže, so dosedanja uspehi povoljni. Če srečk še nimate, jih boste lahko kupili na zabavi v St. Francis Hall, Paddington, 21. t.m. (čisti dobiček te zabave je za Dom), ali pa na Miklavževanju, 12. dec. v Redfern Town Hall, ali pa na Štefanovanju v Paddington Town Hall, 26. dec. in končno na Silvestrovanju v St. Francis Hall, Paddington (za to zabavo bodo vse vstopnice vnaprej rezervirane zaradi omejenega prostora v dvorani). Lahko pa pišete za srečke na: Slovene Association, Akcija

za Dom, P.O. Box 122, Paddington, N.S.W. Na ta naslov lahko pišete tudi v vseh drugih zadevah v zvezi z nabiralno akcijo za Dom. — Za tiste, ki še ne vedo, kakšni so dobitki srečolova, jih tu še enkrat navajam. Glavni in prvi dobiček je televizija, drugi je šivalni stroj, tretji električni likalnik, četrti in peti električni brivski aparat; poleg teh pa je še lepo število drugih manjših dobitkov.

Zakaj sem se — kot slovenski duhovnik — zavzel za Akcijo za Dom? Zato, ker sem prepričan, da kar ohranja narodno zavednost med nami, nam obenem tudi pripomore k ohranitvi zvestobe Bogu in naši veri. Saj nam je ista slovenska mati, ki nas je učila po naše govoriti, tudi vtisnila v srce prve in najvažnejše resnice o Stvarniku. Zato gresta zvestoba do naroda in do vere skupaj, rama ob rami. Če eno od obeh izgubimo, postavimo drugo v nevarnost. — Ker je Slovenski Dom za naše razmere eno izmed najvažnejših in najnujnejših sredstev za ohranitev našega narodnega življa, mi je ta zamisel zelo pri srcu in jo zato navdušeno podpiram in želim, da bi jo tudi vsi rojaki 100% podprli in z vsem srcem sodelovali, da bo čimprej uresničena. Predvsem pa kličem božji blagoslov na to podjetje, saj velja tudi tukaj: "Zastonj se trudijo zidarji, če Gospod ne zida hiše!"

P. Valerijan Jenko

Novi darovi za DOM: £ 50-0-0: L. Klakočer; £9-10-0: J. & M. Plesničar; po £5-0-0: J. Hrastnik, S. Saule; £3-0-0: L. Mozetič; £ 1-10-0: A. Požar; po £1-0-0: F. Novak, Juri Čuješ, A. Blažnik, H. Jurisevič, J. Marinč, F. Kos, M. Rubiša, M. Tomšič. — Skupna vsota doslej: £490-13-9. Vsem najlepša hvala!

SLOVENSKO DRUŠTVO, SYDNEY,

"AKCIJA ZA DOM"

vabi na

DRUŽABNI VEČER, s plesom

v soboto 21. novembra 1964, ob 7 uri zvečer

St. Francis Hall, Paddington (dvorana ob frančiškanski cerkvi)

Čisti dobiček gre v korist akcije za dom.

Franci Novak, za akcijo

SLOVENSKO DRUŠTVO, SYDNEY

vabi na

MIKLAVŽEVANJE

v soboto dne 12. decembra 1964

Redfern Town Hall, Pitt Street, Redfern.

Dvorana odprta ob 7 uri zvečer, prihod Miklavža ob 7.45.

Darila za otroke se sprejemajo ob vходу v dvorano. Po končanem obisku Miklavža razdelitev šolskih spričeval in nagrad slovenskih šol v Sydneyu.

Sledi prosta zabava s plesom.

L. Košorok, ref za kulturo

Čipka...

(s str. 327)

Pevci bodo verjetno prišli v v soboto, v Sydney pa se bodo vrnili v nedeljo. So naši gostje, zato jih ne bomo poslali v hotel. Vljudno prosim slovenske družine, ki imajo na razpolago posteljo in so voljne sprejeti enega sydneyjskih gostov pod svojo streho za ta dva dni, da mi čim prej javijo. Skupina bo štela okrog dvajset ljudi. Za vsako pomoč s prenočiščem, oskrbo ter potrebnim prevozom se vsem že zdaj iskreno zahvaljujem. Napišimo sydneyjskim rojakom njihov obisk Melbourne čim lepši in čim bolj domač!

★ Ker je 29. novembra peta novembrska nedelja in razen jutranje maše ob osmih pri Mariji Pomagaj v Kew ni redne slovenske službe božje, bi za to nedeljo napravili izjemo: **Zbrali bi se k popoldanski sveti maši ob petih k naši lurški votlini za Baragovim domom.** Upajmo na lepo vreme. Pridite k nam za celo popoldne, pa bomo imeli prijeten domač piknik predno se prične služba božja. Kaj je lepšega, kot posesti po travi in se malo razveseliti, otroci imajo pa tudi dosti prostora za skakanje. Malo bi nategnili harmoniko, moške bi verjetno pritegnilo balinišče, fante pa odbojka, biljard in namizni tenis. Tako bi popoldne

TRETJA PLOŠČA ZBORA "TRIGLAV"

Je izšla v Melbourne sredi septembra

V s e b i n a :

Štev. I. — Plesna glasba — Ko dan se zaznava — Tam na vrtni gredi — Čutje me, čutje — Mornar — Tirolska polka.

Štev. II. — Zborovske pesmi — Slovenija goriška svita — Žabja svatba — Kako srčno sva se ljubila — Stoji, stoji Ljubljana — Spet na vasi.

Cena plošči je £ 2-0-0

Lahko dobite še tudi prvo in drugo ploščo
Cena ista

V prodaji jih imajo: P. Bazilij v Kew,
uredništvo Slov. Vestnika in Vlado Trampuš
17 Birchwood Ave., Fawkner, VIC.

V Sydneyu: p. Valerijan Jenko,
66 Gordon St. Paddington.

Za nakup se priporoča zbor TRIGLAV.

do pete ure hitro minilo. — Velja torej? Obiščite nas na peto nedeljo! Vsi ste dobrodošli! Kaj za pod zob prinesite s seboj, če hočete res piknikovati, nealkoholna pijača, sladoled in morda še kaj pa bo na razpolago v Baragovem domu.

★ Kmalu nas bo obiskal Miklavž in otroci Slomškove šole se ga že vesele. Bodo pravočasno zvedeli, kdaj in kje se bo oglasil s svojim pešnim spremstvom. Najprej bo obiskal Adelaido, kjer se bo ustavil med slovenskimi otroki že v soboto dne 21. novembra (sobota pred slovensko mašo) ob štirih popoldne v dvorani za cerkvijo Srca Jezusovega, Hindmarsh. Darove bo sprejemal odbor tamkajšnjega društva, v dvorani pa eno uro pred začetkom.

POZOR! POTUJETE v RIM — ITALIJO?

Prenočišče, hrana, ogled Rima itd., vse te skrbi bodo odveč, če se boste obrnili na:

HOTEL — PENZION BLED

Via Statilia, 19 — Telefon 777-192 - Roma

Sse priporoča in pozdravlja, Vaš rojak

VINKO A. LEVSTIK

Izrezite in shranite!

— Pišite nam za cene in prospekte!

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, motocikle, mope, radijske in televizijske aparate, frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja trdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO

— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

PHOTO STUDIO
NIKOLITCH

3rd Floor, 108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

DRUŽINSKE ALBUME — POROKE —
OTROKE — PORTRETE — ŠPORTNE
SKUPINE — FOTOKOPIJE.

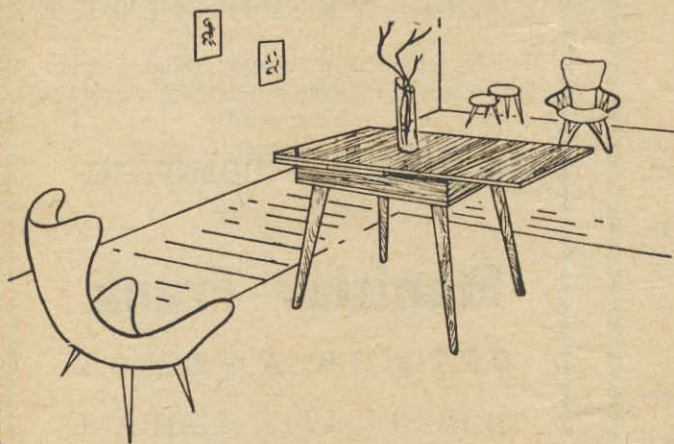
Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Telefon JA 5978

HOLROYD FURNITURE CO.,
403 GUILDFORD ROAD, GUILDFORD

BOGATA IZBIRA:

Jedilne sobe
Ure vseh vrst
Spalne sobe
Televizijski in tračni aparati
Igrače vseh vrst
Namizni prti in prtiči
Aparati za britje in striženje

Aparati hladilni in sušilni
Linoleji vseh vrst
Božje slike in kipi
Importirane brušene vaze
Naslonjači in ležalni stoli

POPUST IN LAHKI POGOJI ZA ODPLAČEVANJE NA OBROKE.

REDNA POSTREŽBA, POPOLNO ZADOVOLJSTVO.

KADAR KUPUJETE POHISTVO, OBRNITE SE NA NAS

Tel.: 632-9951

Preproge in zavese
Otroške postelje in vozički
Radijski in gramofonski aparati
Sprejemne in samske sobe
Električni lustri in svetilke
Kuhinjske omare, mize in stoli

BOŽIČNI PAKETI!

CENIK STANDARD DARILNIH

PAKETOV

NAJSTAREJŠE IN NAJSOLIDNEJŠE SLOVENSKE TVRDKÉ

Dr. J. KOCE

37 HEIDELBERG RD., CLIFTON HILL (MELBOURNE) VIC.
Tel. 48-6759

Božič je res pred vrati! Pohitte z naročili! Garantiramo, da vsak paket vsebuje samo prvovrstno blago. V cenah paketov je vključena in všteta tudi carina, ki je v Trstu vnaprej plačana, tako da bodo Vaši doma letos resnično dobili paket popolnoma brezplačno v roke. Na ta način jih boste najbolj razveselili, kajti mnogo pristrčneje in topleje pri srcu bo Vašim dragim doma, če se jih o Božiču spomnite z darilom v obliki paketa, ne pa denarja.

Če želite poslati na isti naslov več kot en paket, Vam svetujemo, da pošljete en paket na enega člana družine, recimo očeta, drugi paket na mamo, tretji pa na sestro ali brata ali starega očeta itd.

Pripominjamo, da so vsi paketi standard paketi, vsled tega ne moremo vpoštevati nobenih sprememb. Edino, kar lahko predlagate, je, da bo v paketu sladkor v kristalu namesto sladkorja v kockah in makaroni namesto spagetov.

Svojim naročnikom paketov dajemo brezplačno informacije glede vpoklica v Avstralijo deklet (zaročenk), sorodnikov in prijateljev.

Ob enem z naročilom pošljite Money order. Gotov denar tudi lahko pošljete, toda samo v priporočenem pismu (registered letter). Prejšnji cenik je razveljavljen.

Važno sporočilo dolgoletnim, stalnim naročnikom: Nič vas naj ne moti, če ste mi poslali naročilo za paket v Perth, kajti še vedno imam v Perthu svojo podružnico. Kdor hoče, mi lahko tudi v bodoče pošlje naročilo na moj naslov v Perthu.

Paket št. 1:
1 kg. kave Minas
½ kg. čokolade
1 kg. kakao

2½ kg. £3.0.0

Paket št. 2:
2 kg. kave Minas
1 kg. sladkorja v kockah

3 kg. £3.0.0

Paket št. 3:
1 kg. kave Minas
2 kg. sladkorja v kockah
½ kg. čokolade
½ kg. kakao

3 kg. £3.5.0

Paket št. 4:
1 kg. sladkorja v kockah
1 kg. mila za pranje
100 gr. toalet. mila (2 kosa)
2 kg. olivnega olja
1 kg. svinjske masti
1 kg. spagetov/makaronov
6.20 kg. £4.10.0

Paket št. 5:
1 kg. kave Minas
1 kg. sladkorja, kocke
1 kg. riža Carolina
½ kg. bonbonov, finih
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. popra v zrnju

3.70 kg. £3.0.0

Paket št. 6:
2 kg. polenovke (orig. norveske)
1 kg. olivnega olja

3 kg. £3.10.0

Paket št. 7:
1 kg. kave Minas
5 kg. sladkorja kristal
5 kg. makaronov-spagetov, finih
2 kg. riža Zlato Žrno
½ kg. popra v zrnju
½ kg. čaja Ceylon

13½ kg. £8.6.0

BOŽIČ JE TU!

Paket št. 8:

2 kg. kave Minas
3 kg. sladkorja kristal
5 kg. svinjske masti
7 kg. riža Carolina Ardizzzone
1 kg. rozin (grških sultan)

18. kg. £10.10.0

Paket št. 9:

1 kg. kave Santos
5 kg. makaronov/spagetov, finih
5 kg. sladkorja kristal
5 kg. riža Zlato Zrno
5 kg. bele moke 00, najfinejše
1 kg. olivnega olja
1 kg. medu
2 kg. svinjske masti
1 kg. rozin (grških sultan)
100 gr. čaja Ceylon
100 gr. cimeta
2 stroka vanilije

26 kg. £13.10.0

Paket št. 10:

1 kg. kave Minas
5 kg. sladkorja kristal
10 kg. bele moke 00, najfinejše
1 kg. rozin (grških sultan)
10 kg. riža Carolina Ardizzzone
5 kg. makaronov/spagetov, finih
1 kg. olivnega olja
1 kg. mila za pranje
1 kg. toalet mila Palmolive
1 kg. čaja Ceylon

35 kg. £14.15.0

Paket št. 11:

2 kg. kave Santos
10 kg. sladkorja kristal
5 kg. bele moke 00, najfinejše
1 kg. rozin (grških sultan)
5 kg. spagetov/makaronov, finish
5 kg. riža Zlato Zrno
1 kg. mlečne čokolade
1 kg. sira Parmezan starega
2 kg. olivnega olja
100 gr. popra v zrnju
100 gr. cimeta
100 gr. čaja Ceylon
200 gr. toalet mila Palmolive

32 kg. £17.10.0

Paket št. 12:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
7 kg. sladkorja kristal
5 kg. riža Zlato Zrno

2 kg. spagetov/makaronov, finih
2 kg. kave Santos
2 kg. holandskega sira (cel. hl.)
1 kg. olivnega olja
1 kg. rozin (grških sultan)
2 kg. mila za pranje
1 kg. toalet mila Palmolive
1 kg. čaja Ceylon
1 kg. popra v zrnju

33 kg. £16.15.0

Paket št. 13:

100 kg. (dve dvoj. vreči) bele moke 00 £11.18.0

Paket št. 14:

17 kg. svinjske masti (kanta) £7.0.0

Paket št. 15:

50 kg. (dvojna vreča) bele moke 00 £5.18.0

Paket št. 16:

4 kg. svežih pomaranč (ali limon) £3.3.0

Paket št. 17:

9 kg. svežih pomaranč (ali limon) £5.15.0

Paket št. 18:

3 kg. kave Santos
3 kg. riža Zlato Zrno
3 kg. spagetov Fedelini
3 kg. bele moke 00, najfinejše
3 kg. sladkorja kristal
3 kg. svinjske masti

18 kg. £11.10.0

Paket št. 19:

50 kg. dvojna vreča) bele moke 00
3 kg. kave Santos
5 kg. riža Carolina Ardizzzone
10 kg. sladkorja v kockah

68 kg. £18.10.0

Paket št. 20:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
10 kg. sladkorja kristal
10 kg. riža Zlato Zrno
1 kg. rozin (grških sultan)
2 kg. olivnega olja
1 kg. finih bonbonov
600 gr. finih keksov

34.10 kg. £13.0.0

Paket št. 21:

10 kg. bele moke 00, najfinejše
10 kg. svinjske masti
10 kg. riža Zlato Zrno
10 kg. sladkorja kristal

40 kg. £15.0.0

Paket št. 22:

4 kg. olivnega olja £3.15.0

Paket št. 23:

5 kg. kave Santos
3 kg. sladkorja kristal
3 kg. sladkorja v kockah
5 kg. riža Splendor
1 kg. mlečne čokolade
1 kg. popra v zrnju
1 kg. indij. čaja

18 kg. £14.16.0

Paket št. 24:

3 kg. kave Santos
3 kg. sladkorja kristal
3 kg. riža Splendor
1 kg. bele moke
1 kg. makaronov
1 kg. šunke (konzerva)
1 kg. margarine
5 konz. sardin v olju

13 kg. £11.10.0

Paket št. 25:

1 kg. kave Minas
5 kg. sladkorja, kocke

6 kg. £3.15.0

Paket št. 26:

5 kg. kave Santos
5 kg. sladkorja, kocke
5 kg. riža Zlato Zrno
5 kg. spagetov/makaronov
1 kg. čaja Ceylon
1 kg. popra v zrnju
1 kg. čokolade

20.75 kg. £14.15.0

Ostale pošiljke: U kolikor želite poslati domov zdravila, tkanine (štofe), tehnične predmete kot razne motorje, kolesa (bicikle) radio aparate, poljedelske stroje itd., pišite name in poslati Vam bomo potrebna navodila.

Zastopnik za Vic.:

Mr. J. VAH

2 KODRE STREET, ST. ALBANS,
VICTORIA. Tel. 65-9378

Zastopnik za N.S.W.:

Mr. R. OLIP

65 MONCUR STREET, WOOLLAHRA,
SYDNEY, N.S.W. Tel. FB 4806